

52. ČÍSLO/II. ROČNÍK

3,- Kč

25. PROSINEC 1994

**Radost a pokoj betlémského dítěte přejeme čtenářům
a spolupracovníkům**

HLAVNÍ PROMLUVA SV. OTCE PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI

HODNOTA POSLUŠNOSTI

1. Když Ježíš povolal své učedníky, aby ho následovali, vštípl jim, že je nezbytné, aby se vůči němu zavázali slibem poslušnosti. Nešlo jen o běžné zachovávání Božího zákona a toho, co nařizuje upřímné a pravdivé lidské svědomí, nýbrž šlo o větší závazek. Následovat Krista znamenalo přijmout a vykonat vše, co on jim osobně ukládal a pod jeho vedením se postavit do služeb evangelia pro příchod Božího království.

Proto také kromě slibu celibátu a chudoby Ježíš vyžadoval svými slovy „Následuj mě“ i závazek poslušnosti, čímž rozšiřoval na učedníky svou vlastní poslušnost Bohu Otci, jako vtělené Boží slovo. Plnění Ježíšova poslání se vyznačovalo nejen chudobou a čistotou, nýbrž i poslušností, a dokonce to byla základní záležitost přenesená do živého citění, tak že Ježíš mohl říci: „Můj pokrm je, abych konal vůli toho, který mě poslal.“ Z evangelia víme, že v důsledku tohoto svého stanoviska Ježíš dospívá k bezvýhradnému darování se až do oběti na kříži, když - jak píše sv. Pavel - „ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“. List Židům pak zdůrazňuje, že Ježíš Kristus, „ačkoliv byl Boží Syn, zakusil, co je utrpení a poslušnost“.

Sám Ježíš zjevil, že jeho duch tíhne k plnému sebeobětování se, jako by tu byla tajemná tíha kříže, určitý zákon tíže pro obětovaný život, jehož nejvyšším projevem byla modlitba v Getsemanech: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mne tento kalich! Ale ne co já chci, nýbrž co ty chceš.“

2. Dědicové učedníků, které Ježíš přímo povolal, aby ho následovali v jeho mesiášském poslání, to znamená řeholníci - jak učí koncil, „slíbem poslušnosti odevzdávají Bohu úplně svou vůli a obětují tak sami sebe. Tím se spojují pevněji a jistěji se spasitelnou vůlí Boží“. Odřeknutí se vlastní svobody se ospravedlňuje právě tímto podřízením se spasitelné Boží vůli. Evangelní poslušnost jako souhlas se spásavým Božím plánem, jenž v nesmírném obzoru zahrnuje veškeré stvoření, překračuje učedníkův osobní úděl a stává se účastí na díle univerzálního vykoupení.

Tuto spasitelnou hodnotu poslušnosti Kristu zdůraznil sv. Pavel. Jako neposlušností jednoho člověka hřích zachvátil svět, univerzální spása byla dosažena Vykupitelovou poslušností: „Jako se jich totiž neposlušností jednoho člověka celé množství stalo hříšnými, tak zase poslušností jednoho se jich celé množství stane spravedlivými.“ Patristika prvních staletí

převzala a rozvinula přirovnání mezi Adamem a Kristem podle sv. Pavla a stejně tak i vztah mezi Pannou Marií a Evou z hlediska poslušnosti. Např. sv. Ireneus píše: „Uzel Eviny neposlušnosti rozvázala Mariina poslušnost.“ Anebo: „Jako ona (Eva) byla svedena, aby neuposlechla Boha, tak se Maria nechala přesvědčit, aby Boha poslouchala.“ Proto se Maria stala spolupracovnicí na díle spásy: příčinou spásy (causa salutis). Do díla spásy jsou hluboce zapojeni i řeholníci svou poslušností.

3. Sv. Tomáš Akvinský vidí v řeholní poslušnosti nejdokonalejší formu následování Krista, o němž sv. Pavel říká, že „byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“. Poslušnost má tedy první místo v oběti, již jsou řeholní sliby.

Ve stopách této krásné a hluboké křesťanské tradice minulý koncil tvrdí, že „pod vlivem Ducha sv. se řeholníci řídí příkladem Ježíše Krista a s vírou se podrobují představeným jako Božím zástupcům. Jimi se nechávají vést k službě všem bratřím v Kristu, jako Kristus sám v podrobenosti Otci sloužil bratřím a položil svůj život za vykoupení mnohých.“ Ježíš poslouchal Otce, aniž by přitom vylučoval lidské prostřednictví. V dětství poslouchal Josefa a Marii, anebo jak píše sv. Lukáš: „Byl jim poddán.“

Ježíš je tak vzorem těch, kdo poslouchají lidskou autoritu, a vidí v ní znamení Boží vůle. Evangelní radou poslušnosti jsou řeholníci povoláni, aby poslouchali své představené jako Boží představitel. Proto sv. Tomáš, když vykládá jeden text ze stanov sv. Benedikta, tvrdí, že řeholník má jednat podle úsudku představeného.

4. Dá se snadno pochopit, že obtíže poslušnosti často spočívají právě v uznávání Boží vůle prostřednictvím lidského tvora. Jestliže se tu objeví tajemství kříže, ani to se nemá ztráct ze zřetele. Vždy bude třeba připomenout, že řeholní poslušnost znamená prostě lidské podrobení se lidské autoritě. Ten, kdo poslouchá, se podrobuje Bohu, Boží vůli vyjádřené vůli představených. Je to otázka víry. Řeholníci mají věřit Bohu, který jim sděluje svou vůli skrze představené. I v případech, kdy se ukazují chyby představených, jejich vůle, pokud odporuje Božímu zákonu anebo stanovám, vyjadřuje Boží vůli. Dokonce ani když z hlediska lidského úsudku se rozhodnutí nezdá moudré, úsudek víry přijímá tajemství Boží vůle, tzv. tajemství kříže (mysterium crucis).

Ostatně i lidské prostřednictví, třebaže nedokonalé, nese na sobě

pravou, ryzí pečeť, tj. pečeť církve, která svou pravomocí schvaluje řeholní instituty a jejich zákony jako spolehlivé cesty ke křesťanské dokonalosti. K tomuto církevnímu důvodu se připojuje i jiný, jenž pramení z účelu a cíle řeholních institutů, jímž je: „přispívat k budování Kristova těla podle Božího plánu.“ Pro řeholníka, jenž takto chápe a uplatňuje poslušnost, se to stává tajemstvím opravdového štěstí, jež dává křesťanská jistota, že jsme nesledovali vlastní, nýbrž Boží vůli s hlubokou láskou ke Kristu a církvi.

Na druhé straně, představeným koncil doporučuje, aby jako první ochotně plnili Boží vůli, aby si uvědomovali svou zodpovědnost, rozvíjeli ducha služby, projevovali lásku ke svým bratřím, respektovali osobnost podřízených, povznášeli ovzduší spolupráce a rádi naslouchali svým bratřím, přičemž však zůstává nedotčeno jejich právo rozhodovat.

5. Láska k církvi stála u kolébky předpisů a stanov řeholních rodin, které někdy výslovně vyhlášovaly svůj závazek přidat se církevní autoritě. Vysvětluje se tak příklad sv. Ignáce z Loyoly, který, aby lépe sloužil Kristu a církvi, uložil Tovaryšstvu Ježíšovu známý „čtvrtý slib“, tj. zvláštní poslušnost papeži, pokud jde o poslání řádu. Tento slib specifikuje předpis, který byl a je obsažen i ve všech řeholních slibech. I jiné instituty tím či oním způsobem zdůraznily tento předpis. Klade na to důraz i kodex kanonického práva v souhlasu s tou nejlepší věroučnou a duchovní tradicí plynoucí z evangelia: „Instituty Bohu zasvěceného života, jelikož se obzvláštním způsobem věnují službě Bohu a celé církvi, jsou proto rovněž zcela zvláštním způsobem podrobeny nejvyšší církevní autoritě.“ A dále: „Jejich jednotliví členové jsou zavázáni poslušností Sv. Otci jako svému nejvyššímu představenému, a to i v důsledku posvátného pouta (slibu) poslušnosti.“ Tato životní pravidla, jsou-li s vírou přijata a uplatňována, přivádějí řeholníky až za meze pouze právního pojetí jejich místa ve vztazích křesťanského společenství. Cítí potřebu co nejlépe se začlenit do duchovních proudů a apoštolských akcí církve v různých projevech jejího života, a to celou svou činností nebo alespoň modlitbou, ale vždy se synovskou láskou.

Rádio Vatikán 7. 12. 1994

JESLIČKY PRO JEHO SLAVNÝ NÁVRAT

Dongo (Como) 24. prosince 1986

„Přijměte moje mateřské pozvání k modlitbě, k rozjímání o mých slovech, k uchování jich v srdci, k bdělosti v čekání.

Je Svatá noc.

Budte v ní se mnou, přemilí synové, proživejte ji v hlubině mého Neposkvrněného Srdce.

Tak jste schopni vníknout do tajemství svého spasení, které se zjevuje maličkým, ubohým, prostým a čistého srdce.

Má duše je zalita božským jasem, mou bytost objímá hluboký pocit pokoje a blaženosti, zatímco můj panenský klín se otvírá božskému daru Syna.

Kolem nás je hluboká noc: dveře jsou k naší prosbě o pohostinství zavřeny: lid-ská srdce jsou ztvrdlá egoismem a nená-vistí; myslí jsou zaslepené bludem a je tolik mrazu na světě, neschopném lásky!

Ale v ubohé jeskyňce se zažihá světélko, znamená očekávání a naděje; dvě lidská srdce bijí láskou, aby přichystala kolébku pro právě narozené děťátko; můj nejčistší snoubenec Josef spěchá učinit toto ubohé

místo přijatelnějším, zatímco nebeská Matka je pohroužena do hluboké a intenzivní modlitby k Otci.

To je chvíle, kdy se nebe snoubí se zemí, rozkvétá Poupě po věky očekávané, Bůh se rodí s námi, Spasitel vchází do svého královského panství, vykupitel po-číná splácet cenu našeho vykoupení.

A pokoj sestupuje z nebe za zpěvu andělů, zem se otevírá rose Božího milosrdenství a prostá srdce pastýřů se otevírají hlasům, které oznamují zázračnou událost: Dnes se vám narodil Spasitel Kristus Pán.

Znovu se všechno opakuje pro jeho druhé narození.

Takový jako tenkrát je jeho slavný návrat.

Na svět sestoupila noc popírání Boha; mráz odboje proti jeho zákonu lásky učil z lidstva nesmírnou poušť; blud uza-vřel myslí chápání nejsvětějšího tajemství Lásky; srdce ztvrdla sobectvím a nenávis-tí, které se rozlévají do všech stran.

Brány jsou dosud tvrdošjně uzavřené Pánu, jenž přichází.

Vy, milovaní, otevřte srdce blaženosti a naději a podle vzoru své nebeské Matky a jejího nejčistšího snoubence Josefa horlivě a spěšně připravujte cestu pro návrat Kristův ve slávě.

Jeho druhé narození je už přede dveřmi.

Otevřte tedy myslí nebeským hlasům, které vám tolika způsoby a tolika znamení říkají, že Jeho návrat je blízko.

Jako láska mého mateřského Srdce byla nejdrahoccennější kolébku při jeho prvním narození, tak triumf mého Nepo-skvrněného Srdce bude kolébku pro jeho slavný návrat.

V této Svaté noci vás všechny shromažďuji, abyste se mnou bděli při Děťát-ku, které tolik potřebuje lásky.

V této Svaté noci vás zvu, abyste otevřeli srdce a myslí k přijetí radostné zvěsti, že Jeho druhé narození je blízko.“

(Z knihy poselství „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“, kterou je možno objednat na adrese:

Středisko MKH, Černochova 7, 771 00 Olomouc.)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

NE KAŽDÝ POCHOPI

Narodí se potomek v anglické královské rodině a celá Británie žije touto událostí. Narodil se Syn Boží v Betlémě a nikdo neprojevil zájem, jen anděl poslal negramotné pastýře, aby přivítali Dítě. Kdyby se narodilo v královské rodině, kdyby jeho narození zvěstovaly fanfáry, to by bylo něco jiného. Ale koho může zajímat osud neznámé chudé rodiny ve chlívě?

A tak to již zůstane! Ježíš bude žít jako emigrant v Egyptě, jako prostý tesař v Nazaretě, jako Učitel a Mistr bude obklopen chudasy, hříšníky, nemocnými, celníky. Takový Mesiáš musel jít farizejům a velekněžím na nervy, Musíme se ho zba-vit - uradili se mezi sebou.

Jak? Každý prostředek je dobrý. Od pomluv, lží až po hrubé násilí. A tak dostanou Krista na kříž, oslavují vítězství. Má podvodník, co si zasloužil! Co to vznikají za řeči? Že prý vstal z mrtvých, že se ukázal učedníkům? Že vstoupil do nebe? Že poslal Ducha svatého? Že zůstal na zemi pod způsobou chleba? Kdo by na takovou naivní fámu věřil? A tak se stal Ježíš a jeho kříž „pohoršením pro Židy, pošestilostí pro Řeky“ (1 Kor 1,23).

Samozřejmě, kdyby Kristus vstal z hrobu za hromobití, kdyby potěl a zničil své nepřátele, ukázal svou moc, kdyby zůstal na zemi v nád-heře a moci jako Král králů, to by bylo něco jiného, to by nebylo po-chybovačů ani ateistů, lidé by se hrnuli do kostelů a ucházeli by se o Kristovu přízeň. Ve světle Betléma,

Golgoty a svatostánku je potřeba pokorné víry a tu ne každý má a chce mít.

A tak se nedivme, že štedrý večer slavili všichni, v kostele dnes u Betléma je nás menšina. Všichni lidé touží po štěstí, po pohodlném životě, po blahobytu a kdo žije v zajetí jen takových tužeb, ti poslání Betléma nepochopí.

Kdo touží jen po majetku, vidí zde jen dobrovolnou chudobu. Kdo touží po penězích, u sv. Rodiny je nevidí. Touží po užívání, zde vidí od-řikání. Touží po slávě, zde vidí po-nižení. Proto učení Betléma nemůže být populární.

Všichni slavili štedrý večer, přáli si štěstí a darovali dárky, ale mnozí sedí dnes doma zklamání. Nenašli své štěstí.

Mnohý hledá štěstí a neví ani, co pravé štěstí je, ani kde je hledat. Císař Karel se jednou zeptal básníka Torquata Tassa, koho považuje za nejšťastnějšího. Slavný básník odpověděl: nejšťastnější je Bůh a po Bohu ten, kdo Mu stojí nejbliž. Je to ono Augustinovo: neklidné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě, Pa-ne.

Jak se díváme na Betlém my, věřící? Určitě s radostí, neboť věříme v narození Vykupitele, Syna Božího. A když se zamyslíme nad sebou i nad bližním, přicházíme k závěru: kdo má mnoho, chce mít ještě více a Syn Boží nám říká: „blahoslavení chudí v duchu...“ a ti pachtící se po majetku nemohou být opravdu šťastní. Řecká mytologie vypráví o frýgijském králi Midasovi. Byl bohatý a chtěl být ještě bohatší. A tak si vyprosil na bohu Dionýsovi moc, že všechno, čeho se dotkne, se promění ve

zlato. A skutečně, král jásal, neboť proměňoval ve zlato všechno! Přišla doba oběda, rozradostněný král zasedl k bohatému stolu. Jenže - vzal do ruky příbor - byl zlatý, vzal do ruky pokrm a měl v ruce - zlato. A tu si s hrůzou uvědomil, že při svém bo-hatství země hladu. Začal tedy úpěnlivě prosit boha, aby ho zbavil zázračné moci...

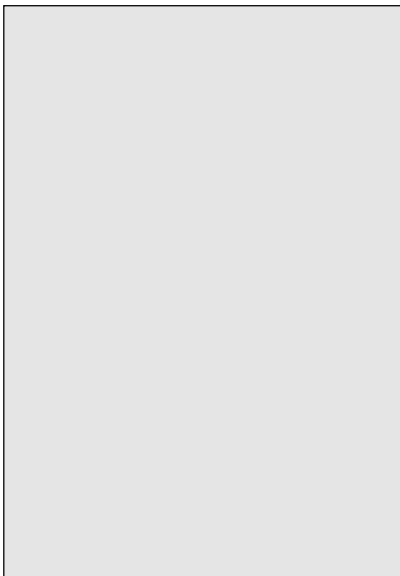
Čím více proměňuje člověk všechno na peníze, majetek, rozkoše, tím více tvrdne jeho srdce a nakonec zůstane se svým majetkem sám a nešťastný. Zůstane i bez víry, neboť ni-kdy nepochopí tajemství Betléma, Golgoty ani tajemství pokorného přebývání Božského Spasitele mezi námi v chudém svatostánku.

My se dnes díváme na chudé jesličky a uvědomujeme si dosah slov: „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého...“ Bůh nás neopustil, Bůh nás miluje, On o nás ví, a to nás naplňuje jistotou, pocitem štěstí.

Prosme, abychom v liturgickém roce, v roce víry dovedli kráčeti s Kristem od Betléma ke Golgotě, denně k svatostánku, neboť živá víra je naším pokladem, naším štěstím.

Miloslav Klis

OBRAZ PANNY MARIE V PROVODOVĚ

Jan Zahradníček

PRVNÍ SLAVÍK

*Hledá si cestu do Betléma
rok co rok člověk i tvář nemá,
chudobky věčně budou kvést.
K Betlému cesta netrhne se,
každý, co má, tam darem nese
chudšímu ještě, než sám jest.*

*Přiletěl také ptáček malý,
ani si ho moc nevšiml,
nevzhledný byl už na pohled.
Zpívati zbožně namáhá se,
ale že měl dost špatný hlásek,
zastyděl se a utíchl hned.*

*Jak moh by zpívat před anděly,
jichž polnice tak krásně zněly,
a jakou vzbudit pozornost,
kde papoušci a kolibřici,
rajky a pávi parádníci
rozvírali svůj skvoucí chvost?*

*Vidí, že nemá žádné ceny,
ten služebníček zarmoucený.
Tu vzlét a mouchy odhání,
co Ježíškovi kolem hlavy
létají drze, bez obavy,
že probudí ho ze spaní.*

*Co krásného to ptáček dělá,
Maria Panna uviděla,
Děťátku šeptá přání svá.
Spasitel splnil přání Matky,
z ptáčkova hrdla klokot sladký
k úžasu všech se rozlévá.*

*A že tak slavně Boha slaví,
slavík se zve a klokotavý
hlas jeho jak by stříbro pil.
Klokotá dodnes pozdě v noci,
že Kristus Pán se o půlnoci
k radosti světa narodil.*

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 25. prosinec slavnost Narození Páně	- 1.čt.: Iz 52,7-10 Ž 98(97), 1,2-3ab.3cd-4.5-6 odp.: 3c 2.čt.: Žid 1,1-6 Ev.: Jan 1,1-18
Pondělí 26. prosinec svátek sv. Štěpána	- 1.čt.: Sk 6,8-10; 7,54-60 Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17 odp.: 6a Ev.: Mt 10,17-22
Úterý 27. prosinec svátek sv. Jana	- 1. čt.: 1Jan 1,1-4 Ž 97(96),1-2.5-6.11-12 odp.: 12a Ev.: Jan 20,2-8
Středa 28. prosinec svátek mláďátek	- 1. čt.: 1Jan 1,5-2,2 Ž 124(123),2-3.4-5.7b-8 odp.: 7a Ev.: Mt 2,13-18
Čtvrtek 29. prosinec 5. den v oktávu (příp. sv. Tom. Becketa)	- 1. čt.: 1Jan 2,3-11 Ž 95,1-2a.2b-3.5b-6 odp.: 11a Ev.: Lk 2,22-35
Pátek 30. prosinec svátek sv. Rodiny Ježíše, Marie a Josefa	- 1. čt.: Sir 3,3-7.14-17a nebo Kol 3,12-21 Ž 128(127),1-2.3.4-5 odp.: 1 Ev.: Lk 2,41-52
Sobota 31. prosinec 7. den v oktávu (příp. sv. Silvestra I.) večer:	- 1. čt.: 1Jan 2,18-21 Ž 95,1-2.11-12.13 odp.: 11a Ev.: Jan 1,1-18 1. čt.: Gn 1,14-18; Ž 8,2a+4-5.6-7.8-9 odp.: 2a 2. čt.: 1Kor 7,29-31 Ev.: Mt 6,31-34

BREVIÁŘ PRO LAIKY

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	25.12.	26.12.	27.12.	28.12.	29.12.	30.12.	31.12.
Antifona	154	1617	1621	1624	154	170	154
Žalm	783	783	786	783	785	783	784

Ranní chvály

Hymnus	154	1617	1621	1625	154	171	154
Antifony	160	1618	1621	1625	180	171	188
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	161	1618	1622	1625	180	172	188
Antifona k Zach. kantiku	161	1619	1622	1626	181	172	189
Prosby	161	1619	1622	1626	181	172	189
Záv. modlitba	162	1619	1623	1626	181	173	190

Modlitba během dne:

Hymnus	155	155	155	155	155	155	155
Antifony	156	156	156	156	156	156	156
Žalmy	162	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	164	1619	1623	1627	182	173	190
Záv. modlitba	164	1619	1623	1626	181	173	190

Nešpory:

SO

Hymnus	157	153	153	153	153	153	191
Antifony	157	165	165	165	165	165	192
Žalmy	157	165	165	165	165	1661	1649
Kr. čtení a zpěv	159	167	176	177	179	183	192
Ant. ke kant. P.M.	159	168	176	178	179	183	192
Prosby	159	168	176	178	179	183	193
Záv. modlitba	160	168	177	178	180	181	196

Kompletář	1238	1242	1238	1242	1238	1242	1238	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

KARDINÁL: ROCKOVÁ HUDBA OBSAHUJE "POSELSTVÍ ZLÉHO"

Řím - Turín 24. 11. 94

Před podvědomými „poselstvími Zlého“ v rockové hudbě varoval francouzský kuriální kardinál Paul Poupard. Při bohoslužbě v římském kostele S. Carlo ai Catinari na svátek svaté Cecilie, patronky hudebníků, varoval před záporným vlivem některých trendů rockové hudby na mládež. Kardinál vyjádřil svoje znepokojení, že obsahu určitých textů bylo věnováno příliš málo pozornosti.

Poupard odkázal na výzkumy francouzských vědců o působení rockové hudby na „ducha a tělo mládeže“. Považuje techniku „vstupu krátkých poselství“ do podvědomí za nebezpečnou, neboť jsou tak mladí lidé téměř nevědomě mani-pulováni.

Duchovní Corrado Balducci, který je znám v Římě jako „specialista na demony“ pranýřoval v jedné analýze písňových textů rockové hudby od Beatles po Rolling Stones, která vyšla před několika lety knižně, časté odvolávání na demony a sílu Zlého. V jednom interview na téma „satanský rock“, které je o b s a ž e n o v nyní vyšlé knize v Římě od vaticánského novináře Giampaola Matteiho, potvrdil Balducci příslušnost některých rockových hvězd k satanským sektám. Uváděl jmenovitě Micka Jaggera z Rolling Stones, Alice Cooper a Ozzy Osbourne z „Black Sabbath“.

Rolling Stones nehlásali jenom ve svých písních vyslovené sympatie k ďáblu, nýbrž

dokonce vyzývali k „tanci se satanem“. Vyzývání satana se vypořádávají např. v písňových textech Led Zeppelinu, tolik Balducci. Beatles měli prý na přebalu své desky „Sergeant Pepper's“ dokonce vytištěnou fotografii „otce moderního satanismu“, Aleistera Crowleye.

Kathpress

OBRÁCENÍ A SPÁSA

„Stalo se slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti. I začal procházet celé okolí Jordánu a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů,“ jak je psáno v knize proroka Izajáše: „...co je křivé, má být napřímáno, co je hrbolaté, má se stát rovnou cestou. A všichni lidé uvidí spásu, přicházející od Boha“ (Luk 3,2-6). „Jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, je dovede až do dne Ježíše Krista“ (Fil 1,6).

Vždycky, když je dramaticky nabádáno k obrácení, blíží se velká chvíle Boží, čas milosti. Muž, který v historicky přesně zjištěné době, v geograficky známém území najednou vystoupil na veřejnost, není žádný snilek, žádný patologický potulný kazatel, žádný dubiosní guru, nýbrž muž, pokračující v linii velkého proroka Izajáše. Je to Jan, syn váženého kněze Zachariáše. A co hlásá, to nejsou apokalyptické katastrofy, není to oheň z nebe, zánik, ale „spása, přicházející od

Boha“.

Obrácení znamená zastavit se, naslouchat Bohu. To je předpoklad, „conditio sine qua non,“ k přijetí ohlášené nové skutečnosti. Mnozí zpozorní, zamyslí se, najdou cestu záchrany. Jiní nikoliv. Budou dál spoléhat sami na sebe, na své pozemské naděje, lidská řešení, krátkodobá očekávání. A zahynou, jak se za pouhých třicet let stalo lidem, na které se Jan obracel. Vítr je rozmetl všemi směry - na 1900 let. Kněží, kteří nechtěli naslouchat, kteří všechno věděli lépe, mysleli si, že slouží chrámu, a našli v jeho troskách svůj tragický hrob. Nové, malé, jimi pronásledované společenství křesťanů však nastoupilo cestu dějinami a velmi brzy začalo určovat dějiny světa, dějiny spásy, které mají být pro všechny lidi vyústěním do věčnosti.

Je pozoruhodné, že i v naší době zaznělo - a to v den, kdy církev slavila svátek Jana Křtitele - volání po obrácení. A velmi dramatickým způsobem. A mnozí poslechlí, z celého světa proudily davy do Hercegoviny, do Medžugorje, jako tehdy k Jordánu, za

Janem Křtitelem. Jiní neposlechlí, vraždili skepticky čelo, dali spíš na lidské úvahy. A zkáza na sebe nedala dlouho čekat. Jedna z nejstrašnějších bratrovražedných válek, skoro občanská válka, vypukla v bývalé Jugoslávii. Svět byl zděšen rozsahem této krutosti. Ženy byly znásilňovány, kostely a nemocnice ostřelovány z tanků, děti mučeny před očima svých matek, nebo - jak se teď stalo v Mostaru - zabity po vyučování náboženství. Ale Bůh nabídl spásu a nabízí ji stále znovu. Spásu všech lidí.

A. S.

NA ČEM ZÁLEŽÍ

Bděte! (Mat. 25,13)

Když člověk slyší nebo čte podobenství o pěti chytrých a pěti pošetilých pannách, je zasažen jeho plastičností. Nikoliv nadarmo se počítá toto podobenství k tak zvaným klasickým textům Nového Zákona. Umění se jím stále znovu inspirovalo. Vidí-me je zobrazené na několika portálech katedrál.

V proboštském kostele St. Vitus v Meppen (Ems) zobrazil toto podobenství sochař H.G. Bücker. Deset panen - svátečně oděných - očekává ženicha. Při jeho návratu přistupují ochotně, berou své lampy a kráčí vstříc ženichovi. Umělec zde vyzvednul výtvornými prostředky rozhodující biblický rozdíl: Pošetilé panny zapomněly, na čem v tomto okamžiku záleží - na oleji do svých lamp! Lampy, které měly osvětlit noc, zůstávají tmavé. Ale právě na tomto světle záleží, neboť slavnost se ženichem se nemůže konat bez slavnostního osvětlení. Tak zůstalo oněch pět panen bez hořících lamp vyloučeno ze

slavnosti. V rozhodujícím okamžiku nevěděly, na čem záleží.

Na čem záleží - na to ukazuje Ježíš v tomto podobenství prstem.

Na čem záleží - toto určit je naším úkolem, který se denně znovu opakuje.

Na čem záleží - o tomto přemýšlet dává zvláštní podnět těm, kteří se cítí být povoláni jako učedníci nebo učednice Ježíšovi.

Začíná to už u našeho všedního konání. „Často těkáme od jednoho ke druhému. Komplikovaný, vysoce technizovaný, organizovaný a spravovaný svět nám denně klade nespočet nabídek, úkolů, problémů a možností. Kdo si chytře nezvolí, utone v záplavě. Dělá sice mnoho užitečného a dobrého, ale nikoliv to, na čem záleží.

Na čem záleží - všimnout si toho platí také pro náš duchovní život. „Je zvláštním darem Ducha Svatého, abychom ve svém často zmateném, mnohotvárnosti rozmělněném všedním dnu si stále znovu všímali toho, na čem vlastně záleží. Kdybychom to chtěli

vyjádřit jedním slovem: Nakonec záleží na lásce. Láska sama ví, na čem záleží. Ona je tím olejem, který vyživuje živý, zářící plamen.“

Na čem záleží - těchto několik slov se může stát podnětem, abychom svůj život nově orientovali k „jedinému potřebnému“. Staříček kardinál František Tomášek z Prahy řekl o svátku Zjevení Páně (Tří králů) 1985 ke dvanácti mladým katolíkům z Německa, kteří mu přivezli po dobrodružném cestování čtyři metry vysoký kříž Svatého roku z Říma, tato slova:

Kdo pracuje pro Boží království, mnoho činí.

Kdo se za ně modlí, dělá více.

Kdo za království Boží trpí, dělá všechno.

To je slovo, které velmi promyšleně souhlasí.

Prof. Dr. Alfons Benning

Přeložil -mp-

KAŽDÉ DÍTĚ JE ČHTĚNÉ BOHEM

„Mnoho dětí je sirotky, i když mají rodiče.“ Tuto poznámku, která vyvolala velký rozruch, pronesl an-glický lékař Dr. Mark Blackwell, odborník psychiatrické kliniky, na veřejné přednášce.

Dobré rodičovství začíná už před početím. „Neexistují nechtěné děti. Každé dítě je Bohem chtěné,“ řekl Dr. Blackwell doslova. „První povinností rodičů je být dítěti živým pří-kladem bezpodmínečné lásky.“

Rozpadlé rodiny - žádná naděje

Ve své dlouholeté klinické praxi s duševně nemocnými zjistil, že mnozí

pacienti pocházejí z rozbitých rodin a vykazují deficit optimismu a sebeúcty. Dítě, vyrůstající s vědo-mím, že je oba rodiče mají rádi, si lépe umí poradit se svým okolím. „Rodina je školou lásky, v níž se zrcadlí Nejsvětější Trojice.“ Bezpod-mínečnou lásku nemůže vyprodu-kovat intelekt, musí být vnímána srdcem.

Pravé skutky následují pravé city

Je prý pochopitelné, že mnohé matky, které prodělaly těžký porod, to mají obtížnější, aby milovaly své dítě. Ale měly by se snažit a úspěch se dostaví.

Nemluvně neví, co matka cítí, ale cítí, co dělá. Naše společnost je posedlá bludem „zamilovanosti do sebe.“ Ale pravé city přišly až po pravých skutcích. Dětem, které ne-zažily lásku, bude zatěžko přijmout Boha. U dětí, které byly milovány, to bude právě naopak. Proto ta obrov-ská odpovědnost rodičů - uzavírá list „The Universe“ svou zprávou o tomto vystoupení lékaře.

M.M.

TELEVIZOR - trojský kuň v našich rodinách

Podstatná část tohoto článku byla hotová už v roce 1992. Někteří přátelé mě však upozorňovali, že můj pohled na úlohu televizního vysílání je příliš jednostranný. Ve snaze objektivizovat vlastní postoje jsem proto na jistém bratislavském gymnáziu zorganizoval anketu na téma: **Vliv televize na život v rodinách. Sesbíral jsem více než 530 anketních lístků s odpověďmi na 13 otázek. Nebudu teď citovat otázku za otázkou. Výsledky jsou zpracovány v textu. Je třeba brát ohled na charakteristiky zkoumaného statistického sou-boru - že to byli studenti v průměru 16ti letí s převahou děvčat (58 %). Pouze jedna osoba z celkového počtu 530 respondentů anketní lístek vrátila s tím, že doma televizor nemají.**

Trocha fantazie

Představme si: u dveří vašeho bytu zvoní zločinec. Drží za pačesy svoji oběť. Chce, abyste mu dovolili tuto oběť - v kruhu vaší rodiny - znásilnit, zavraždit, sadisticky roz-párat...

Anebo - zvoní u vás mravně hluboko kleslá osoba. Nárokuje si konat svoje

nemravnosti právě u vás doma, samozřejmě před dětmi...

Anebo se dva rozhádaní manželé snaží - právě u vás - pohádat ještě víc, případně se i pobít, páchat ne-věru, rozvádět se...

Netřeba příliš fantazie k před-stavě vašeho rezolutního: „VEN! Tady nemáte co hledat!“ A ještě byste se ubezpečili, zda je váš bez-pečnostní zámek funkční.

Znáte pověst o trójském koni? Trójané ho přijali jako dar. Ve skutečnosti to nebyl dar - byl to lstivý trik s cílem rozvrátit město. Rozložit ho, dobýt ho...

Zamysleme se: není právě televi-zor v našich rodinách ve funkci trój-ského koně?

Námítka za námítkou

„Ale vždyť jsou to jen obrázky! A ty příběhy? I to je pouze fikce! A pokud jde o ty osoby, kdyby byly mravně spustlé, nemohou mít tako-vý vliv, jako kdyby byly fyzicky při-tomné...“

Námítka za námítkou: Malý tří-letý Branko přišel za tatínkem, v ru-ce držel banán a mířil jím na svého tatínka: „Pif, pif, zastjelim, zastle-jim...“

„Ale vždyť je to jen dítě! Nemůže to myslet vážně.“ Jenže otec se i tak zhroutil. Kde se to v tom chlapci vů-bec vzalo? Pátrá a zjišťuje: synáček si v nestřežených chvílích zapíná televizi... Až 22 % z těch responden-tů, kteří mají doma malé souro-zence, dosvědčilo, že u nich mohou děti sledovat televizor bez omezení rodiči...

Představme si, že rodiče se rozhodnou televizor prodat. Ani nechy-bí. Najednou maminka místo večer-níčka čte dětem pohádky a je to docela dobré. Ani otec už neodbíhá od večere na sport. Skončily i kon-flikty, zda se bude sledovat Vídeň dvojka, anebo fotbal na ČT1. A vů-bec - všichni mají pro sebe navzájem jaksí víc času.

Podle Herder - aktuelle (1/91) například v bývalém západním Ně-mecku vidí děti - od 4 do 16 roků - průměrně 18 000 nejružnějších způsobů násilné likvidace člověka. Vytváření násilných scén svědčí o nepochybně velké fantazii tvůrců, ale i o jejich nezodpovědnosti. Tyto scény se totiž usazují v podvědomí jako modely určitého způsobu koná-ní v zátěžových situacích... To je jed-no z možných

vysvětlení původu agresivních sklonů značné části mladých...

Kdy usíná návštěva?

Ze 456 dotazovaných 416 potvrdilo, že mají televizor na místě, kde se běžně setkává celá rodina, přičemž 278 dotazovaných uvádí vlastnictví víc než jednoho televizoru.

Ale, ale, co se to děje? Přišla návštěva!

Televize běží dál, protože - to je ale pech! - právě dávají vynikající program, a tak je komunikace mezi domácími a návštěvníky přerušovaná výkřiky: „... Ticho, počkejte!“ a všichni musí zmlknout, neboť kdosi z přítomných považuje za životně důležité slyšet, co se právě říká na obrazovce. Dominanci postupně přebírá „čarovná skříňka“, stále méně se hovoří, až nakonec mdlé tváře, civící na obrazovku, úplně zmlknou. Někteří spí, neboť je to nezajímavé, jiní jsou znechuceni, protože takto si návštěvu nepředstavovali, a někteří si napětím koušou nehty, protože toto je - naopak - právě podle jejich gusta.

Jaký egocentrický společník je televizor! Parazituje na stále zjevnější komunikační pohodlnosti člověka, na jeho pasivitě a senzacechtivosti. Strhává celou pozornost na sebe do té míry, že se nakonec fikce na obrazovce stává důležitější než skutečný člověk vedle nás. Cítil jsem, že toto jsou opravdu jen osobní úvahy, které bych si také měl nějak solidně ověřit. 160 respondentů přiznalo, že rozhovor s návštěvou je u nich doma skutečně občas přerušovaný sledováním programu. Pouze o dva méně je těch, co při příchodu návštěvy televizi ihned vypínají. U stodvaceti běží televize paralelně s komunikací. Jen pět otázek souhlasilo, že televizor nakonec strhne pozornost zcela na sebe.

Tedy negativní vliv?

S tezí o negativním vlivu televizního vysílání na život v rodině se ztotožnilo jen 16 % účastníků anket. Skoro 20 % gymnazistů si - naopak - myslí, že tento vliv je pozitivní. Jeden z nich napsal: „Televize ovlivňuje naši rodinu pozitivně, když se na ni díváme, aspoň se nehádáme...“ A naopak - 60 % studentů popírá jakýkoliv vliv.

Nemohu nedodat, že nevědomost ohroženého ještě nezaručuje, že nebezpečí skutečně nehrozí... A právě proto bude užitečné, když od všeobecných úvah přejdeme ke konkrétnostem a podíváme se blíže na duchovní poselství, obsažené v programech televize. Je třeba ještě jednou zdůraznit, že vůči atmosféře, kterou svým konáním, vystupováním, vyjadřováním

se a smýšlením vyzařují filmoví hrdinové, nejsme imunní! Naopak - sugestivní síla programů audiovizuálního charakteru nás zasahuje hlouběji, než si to dokážeme uvědomit.

V souvislosti s tím stojí za zvláštní pozornost způsoby zobrazování partnerských vztahů mezi mužem a ženou. Souhrnná diagnóza zní: jsou ubohé, duchovně prázdné, jsou lehce stravitelnou směsí živočišnosti a nasládlé sentimentality. Nejednou ve svých důsledcích nebezpečné normy chování. Tyto psychosociální zákonitosti celospolečenské manipulace vyjádřil už šéf fašistické propagandy Göbels, když řekl, že stokrát opakovaná lež se jednou stane pravdou. Tedy stokrát předkládaný model chování společnost nakonec též přijme jako normu. Když se promítne sto filmů, ve kterých se předmanželská aktivita naservíruje v atmosféře dráždivé shovívavosti, ve kterých se nechtěně těhotenství

řeší s bravurně lehkým „dáme TO pryč“ - potom není divu, že se v obrovské části populace mnohé mravně nepřipustné jevy berou přinejmenším jako cosi, co „patří k životu“ a pro co musí mít „moderní člověk“ pochození, pokud nechce dostat punc „bigotnosti“.

Punk, heavy, trash...

Je zvláštní, že už za totality pronikly k nám (i přes železnou oponu ideologického znásilňování) některé produkty dekadentní pseudokultury. Myslím na koncerty a videoklipy skupin punkového, heavymetalového, trashmetalového (atd.) ražení. „Tvrdá“ hudba je médium, skrze které se do povědomí širokých vrstev mládeže vnáší - vzpomeňme nejnebezpečnější extrém - i poselství satanismu. Vlasta Henych, kapelník skupiny Torr, se zaměřením své skupiny vůbec netajil: „Pro nás je satanismus výrazovým prostředkem. Připustíme-li, že je třeba v něco věřit, potom se přikláním spíše k satanismu.“ Mladí hledají identifikační modely (v rozvrácených rodinách je nenašli) a nezřídka je nacházejí právě v interpretech moderní hudby.

Nejzřetelnější je to v oblékání, kde některé vrstvy pubertální mládeže vysloveně kopírují „svého“ zpěváka, a to také není nic jiného, než vnější výraz identifikace s modelem. Můžeme zůstat lhostejní, když těmi-to modely jsou mnohokrát zženštění, agresivní a podivnou vášnivostí oplývající „umělci“, formující naši mládež v klíčovém období jejího života?

Mravní bahno do tváře společnosti

Je mylné zužovat sféru ohrožených jen na dospívající mládež. Meč demoralizace a rozkladu visí i nad manželstvími. Ukazuje se, že ženatí muži a vdané ženy, kteří konzumovali mravně zvrhlé filmy, začínají mít v manželství závažné problémy. Výzkumný tým Yorkské univerzity zjistil v Torontu, že 39 % žen, které v roce 1987 požádaly policii o pomoc před agresivitou manžela, vypovědělo, že ke konfliktu došlo po tom, když manžel ve svém konání napodoboval zvrhlý film.

Z ankety, kterou jsem dělal, vyplynulo, že 48 % dotazovaných se na pornografický film dívá příležitostně. Následující údaj mě takřikajíc „příjemně“ ohromil: 38 % studentů takovéto filmy ze zásady nesleduje, 3 % je vysloveně vyhledávají, 8 % se na ně podívá ve společnosti přátel. Je oprávněně předpokládat, že mládež, která se nechá nemravnými filmovými produkcemi infikovat, bude mít těžkosti při navazování zdravých předmanželských vztahů, v žití neegoistické lásky, v přežívání víc než jen živočišného vztahu k opačnému pohlaví... Potom rozvod, vztahový rozvrat, potrat... A duchovně zmrzačené děti, strhnutí morálním bludným kruhem: vždyť děti vyrůstající v mravním rozvratu a bez vnitřní škály (stupnice) mravních hodnot jsou potenciálními aktéry svých budoucích partnerských vztahů...

Zkrotit a osedlat

Řešení známe, ale málokdo má sílu uskutečnit ho. Každý kůň je na to, aby si ho člověk zkrotil a osedlal. Aby nebyl trójský. Protože kůň má sloužit člověku. Ne naopak. Na to - jako rozumné a svobodné bytosti - myslíme vždy, když sáhneme na vyřezávací nástroj.

Jozef Haľko
Zrno - M. Rosa 11/94

Pokračování legendy o sv. Prokopu je sestaveno ve volném slohu věrně podle znění čtyř nejdůležitějších rukopisů: rukopis starobrněnského kláštera zvaný Fejfalíkův z XV. stol., jehož předloha ukazuje zpět až k autoru ze stol. XI.; dále je to známý rukopis Mnicha Sázavského z r. 1172 - 1179. Použito také úpravy Staročeské legendy prózou ze sbírky „Legenda aurea“, která ve velké zkratce podává rovněž předlohu z XI. století; a k doplnění

převzaty i motivy rukopisu Hradeckého ze XIII. - XIV. stol., tak zvaná První veršovaná legenda česká.

Základní osnovou k tomuto zpracování je text Mnicha Sázavského, který pro svůj historický účel doplňku Kroniky Kosmovy pomíjí románské záznamy zázraků.

Pověst o jméně Prokopově rostla a šířila se po všech českých krajích. A tak často mnozí a rozliční lidé z vů-kolních vesnic a osad přicházeli k ně-mu se svými bolestmi a prosili o po-moc. On jim pomáhal a uzdravoval, ale důtklivě jim vždy nakazoval o tom s nikým nemluvit, neboť po příkladu Mistra pokory velmi se varoval světské slávy.

Přišla také jakási žena jménem Klára, která byla slepá a prosila sva-tého muže, aby jí pomohl. On po-modliv se k Bohu, poznamenal její oči znamením svatého Kříže a tak jí jasný zrak zase navrátil.

To vše nemohlo nadlouho přede všemi zůstat skryto. Takové a jiné zázraky, které Bůh působil skrze to-hoto svatého muže, donesly se až k sluchu českého knížete, jemuž Břetislav říkali. Kníže se svými ze-many zaradoval se radostí velikou a poradiv se s nimi a se svými přáteli, učinil z cely Prokopovy opatství. Zajel sám k němu, jeho modlitbám se snažně poručil; a uradiv se se svými stařešinami ustanovil jej opa-tem tohoto kláštera (r. 1039) a zádu-ší bohatě nadal rozličnými dary.

Svatý Prokop se všelijak bránil, nechť se uvázati v tuto důstoj-nost, řka: „Ten, jenž všechna tajem-ství srdce zná, ví, že nejsme hoden, abych vládl jiným. To dobře ukazuje moje prostota.“

Tehdy kníže se svými stařešinami tak velice jej prosil, že proti své vůli musil úřad přijmouti.

Byl tedy investován podle tehdej-šího způsobu ctihodným pánem Še-bířem, biskupem pražským, před-staven bratřím jako jejich opat, a potvrzen podle církevního práva. Kníže si jej vyvolil za svého duchov-ního otce, k prospěchu i ozdobě kláštera učinil veliké nadání a ještě více přislíbil, což za svého života ta-ké splnil.

A tak tímto šťastným pořadem sběhnuvších se událostí jsa opatem ustanoven, nevyvyšoval se v pýše nad jiné, hluboce založen v pevnosti ctností a utvrzen v pokoře a v lásce k bližnímu, vždy radostný a stálý v cituplné dobrotivosti, jednal tak, že od podřízených sobě bratří vždy více byl milován než obáván.

Bylo pak jeho svatým obyčejem svoje bratry napomínati, někdy ve-fejně, někdy také soukromě a jedno-tlivě, předkládaje jim příklady star-ších a kořenné jejich poučky. Říká-val jim často: „Bratři moji milí, Boha milujte, horlivě mu služte, neboť naše krátké jemu zde posloužení

dá vám v nebesích věčné kralování.“

Z tohoto času svého, ač neměl nouzi v žádné z věcí potřebných, přece jen se živil prací vlastních ru-kou; tak i pomáhal nedostatku chu-dých a každému, kdo byl v zármut-ku, spolu s ním trpě, jako opatrný lékař nemocného protilékem otcov-ské péče osvěžoval.

Když takto svůj blažený a slavný život vedl, zázraky ctností zářil v chrámu Božím jako samo slunce; a tak ustavičně až do skonání svého života, kdy k hodině své smrti se přiblížil.

Tehdáž zjevením Ducha svatého, dva dny předem svůj skon předví-daje, povolal k sobě bohobojného člověka, kněze svého, jemuž říkali Vít, a druhého sobě milého syna v Bohu Emmerama, a projevil jim vše po pořádku řka: „Synáčkové mo-ji milí, které jsem choval jako kvoč-na kuřátka svá, uvažte, že třetího dne se rozzehná-m s tímto životem a z dopuštění Božího vykročím z toho-to stanu těla svého. Vás poručím Bohu, ale obezřetnosti vaši na vědo-most dávám, že po mé smrti trápení budete prudkým vlnobitím různých utrhuvačných řečí z nenávisť od zlých lidí. Vyhnání budete do cizích zemí a tam po šest let budete přebý-vati a toto místo vladařskou rukou knížete dáno bude v moc a užívání lidem cizím.“

Vy, ale, moji synáčkové milí, v tomto protivenství nezapoufíte, ve víře neztroskotávejte, spolubratry své utvrzujte, Boha z celé duše své chvalte. Když vám dobře bude, Bohu děkujte, a když se vám zle povede, pokorně Boha proste. V radosti do-brořečte, v utrpení a smutku trpě-li-vě vyčkávejte, neboť nakonec velko-dušností jeho lásky budete utěšeni. A po šesti letech vašeho vyhnanství slituje se nad vámi Hospodin, na-vrátí vás zpět do původního přista-vu, a utrhačům vašim po právu odplatí i s úrokem. Vás pak přivede nazpět k prameni útěchy a míru.

Ty časy totiž přijdou, až zemře nynější milostiplný náš kníže Břeti-slav, a po něm následovati bude v zemi jiný kníže jménem Splytihněv, který vás bude pronásledovati. A když tento Splytihněv zemře, bude po něm knížetem v Čechách Vra-ti-slav, muž ctihodný a dobrotivý. Ten přivede vás zpět z vašeho vyhnanství a dá vám Ježíš Kristus náš Pán na tomto místě mír, pokoj a bezpečnost pro všechny dny života vašeho. Amen.“

Nazejtří, co jim toto vše pověděl, přišel k němu chudý žebrák napa-dený malomocenstvím, kterého sva-tý Prokop

již celý týden živil, mírně podle svého zvyku dobrotivě jeho nouzi ve jménu Božím. Žebrák, ho-dlaje se navrátiti domů, loučil se se sv. otcem. Ten nemaje již ničeho, co by mu v lásce své p o d a r o v a l , s radostnou tváří mu sdělil: „Můj milý synu, nemám nyní, co bych ti dal, ale měj strpení, prosím, a po-čkej tu do zejtrka, neboť to jest den, kdy podle slibu svého pro mne při-jde Pán, pak hned, jak skonám, bude ti darována moje suknice.“

A tak když druhý den se naklonil a v chóru dokončeny byly kanonické nešpory a kompletář, leže na lůžku, nemoci těžce zdeptán a již v hodince umírání, těžce lapaje po posledním dechu, přece oštěpem modliteb a paží vůle mužně napjatou neustával odrážeti starého nepřitele.

Přikázal ještě, aby bratři se sešli; a když stáli kolem ponořeni v hlubo-ký zármutek, plakali a nařikali, ješ-tě je utěšně povzbuzoval a poručiv je Bohu a napomenuv o pohřbení svého těla - skonl.

To se událo roku 1053 po Kristu, dne 25. března, na svátek zvěstování Panny Marie.

Malomocný žebrák pak podle vůle svatého otce dostal jeho posled-ní suknici a spěšně ji oblékl, raduje se z tak zácného daru. Ale, hle, jakmile šat malomocného těla se do-tnul, tělo náhle ozdravělo a nad sním bělejší se stalo. A všichni, kdož kolem byli, viděli na vlastní oči, jak byl zbaven své nemoci a uzdra-ven.

Na pohřeb svatého Prokopa při-šel biskup pražský Šebíř, který jeho svatě těla slavně a s uctivostí pocho-val v basilice svatě Boží rodičky Pan-ny Marie, samotným svatým otcem Prokopem založené a zbudované.

Ve chvíli, kdy jeho svatě tělo po-chovávali, zvolal náhle jakýsi slepec, jménem Palpo: „Ó svatý oče, ó milo-stivý Prokope, tvá svatá milost se nad mnohými ukázala, smiluj se také nade mnou svou svatou prosbou k milému Hospodinu, a nemůže-li to déle býti, tedy aspoň jak dlouho se prodlí svatá služba tvého pochová-vání, abych aspoň tak dlouho mohl viděti.“ A jak řekl, ihned prohlédl, a tak dlouho jasně viděl, až tělo sv. Prokopa pochovali.

Těmito a jinými zázraky před i po své smrti svatý Boží se zaskvěl v Církvi bojující. Neboť mnohým sle-pým navrátil zrak, zmohl a sputal ďably,

mnohé z klády vysvobodil a jiné z nebezpečí hrozící smrti, zlodě-jům poroučel navrátit ukradené, a jiným a mnohým různými nemocemi stíženým vyprosil dobrodiní navráce-ného zdraví svatý Prokop, otec náš dobrotivý, skrze Boha, kterého z čis-tého srdce miloval.

Buď proto požeňán Hospodin, který

miláčky své, když dosáhli pal-my vítězné, odměňuje ctí a slávou a v království slávy své věčné korunu-je zlatou korunou. Amen.

Útlou brožurku „Legenda o svatém Prokopu Sázav-ském“ vydal
‘Přípravný jubilejní výbor svatoprokop-ský k roku 1953’.

Pramenem byl Codex Univerzitní knihovny VI. E 13, list 540-543.

ZÁVĚR PROJEVU KARDINÁLA RATZINGERA Z 26. LISTOPADU

(dokončení k číslu Světla 51/94)

Ve skutečnosti však vychází bod tohoto úpadku, jenž vede člověka k nedůvěře vůči své svobodě a k odmítání jakéhokoliv plánu, spočívá právě v onom stanovisku, jež chápe stvoření (světa) jako dílo náhody a nutnosti. Tím mizí i představa, že skutečně existuje nějaký Boží plán, s nímž je možno svobodně spolupracovat. Můžeme být totiž opravdu „tvůrčími“ jen v jednotě se Stvořite-lem a skutečně zodpovědnými jen tehdy, víme-li, že jsme začleněni do moudrého úradku, který nás před-chází a zahrnuje nás do sebe. Naše plány mají skutečný smysl jen jsou-li součástí Božího plánu.

Fakt, že ztráta vztahu k mou-drému Božím stvořitel-skému úrad-ku je hlubokým kořenem poblouzení současného člověka a jeho strachu před svobodou, můžeme vyvodit i z rozjímání o druhé kapitole Knihy moudrosti. Mluví se tam o nero-zumných závěrech „svévolníků“ t.j. těch, kdo neuznávají žádný význam bytí a říkají: „Bez svého přičinění jsme se narodili a potom budeme, jako bychom nikdy nebyli.“ Pohoršují se nad křehkostí života a nad vyhlídkou na smrt, která život zdánlivě uzavírá. Popírají každý moudrý a dobrý úra-dek a soustřeďují se proto jen na bezúdné chvilkové požitky. Popírání určitého významu a zodpovědnosti vede nevyhnutelně k násilí a nespra-vedlnosti vůči těm nejslabším a pro-následování toho, kdo je spravedlivý a vydává svědectví o zmíněném vý-znamu. Svěvolníci ve skutečnosti uzavřeli smlouvu se smrtí, přivolali smrt rukama i slovy, měli ji za přítel-kyňi, a proto zchrádili“. Svoboda, od-poutaná od zodpovědného vztahu k moudrému Božím úradku a pone-chána sama sobě ve světě, jenž je dílem náhody, je tajně podvracena smlouvou se smrtí, která ji nakonec zničí.

„Evangelium života“ a povolání člověka

Jaký je však vlastně tento moudrý Boží plán o životě a jak se do něho zařazuje lidská činnost? Tento plán má své jméno: Ježíš Kristus, který je „život“ lidí, který přišel, „aby měli život a měli ho

v hojnosti“. „On zbavil smrt její moci a způsobil, že hlá-sáním evangelia jasně vidíme, jak dospět k životu a k nesmrtelnosti“. Právě toto „evangelium života“ odha-luje hlubokou hodnotu každého ži-vota, jeho drahocennost a jeho určení v onom Božím plánu, který „byl sta-noven již od věčnosti, ale zjeven teprve nyní, když se objevil náš Spa-sitel Ježíš Kristus“.

Pojem života, sám v sobě prostý a bezprostřední, přináší s sebou v bi-blickém poselství velkou významovou složitost. ...V tomto biblickém pro-středí je možno rozeznat tři základní významové úrovně, a to: biologickou, kterou člověk zásadně sdílí se všemi ostatními živými bytostmi; dále je to duchovní život, jenž v člověku pochá-zí z duchovního principu a jenž mu dodává vlastnost jedinečné a neopa-kovatelné osoby; a konečně nová úroveň účasti na Božím životě, pro-střednictvím milosti nadpřirozeného života. V evangeliu sv. Jana první úroveň je nazývána „bios“ /tj. život/ a třetí výrazem „zoé“. Zvláštnost člo-věka spočívá právě v tom, že tyto tři úrovně jsou ve vzájemném vztahu a těsně spojeny jedna s druhou, takže biologický rozměr má účast na dru-hých dvou, které jej ze své strany předpokládají. Vlastní účel a cíl vykoupení, aby se tak mohlo mluvit o „evangeliu života“, je přirozeně život zvaný „zoé“, ten však posvěcuje a činí neporušitelným i život zvaný „bios“, aniž by však z toho plynulo zto-tožňování obou rozměrů.

V evangeliu života, jež září v Ježíši Kristu, poznáváme, že jsme povoláni k životu, jenž spočívá ve společenství s Bohem, jež bude věčné a v něm se dokonale uskuteční i společenství mezi lidmi. Nepředstavitelná vzneše-nost tohoto povolání k plnosti života v účasti na samotném Božím životě, odhaluje odpovídajícím způsobem i velkou cenu pozemského života kaž-dého člověka. Ten je totiž počátkem věčného, jeho základní stav a pod-mínka. Pozemský život je cenným Stvořitelovým darem, posvátnou sku-tečností, která je nám svěřena, aby-chom s ní zodpovědně n a k l á d a l i a zdokonalovali tím, že se sami daru-je Bohu a bližním.

Proto lidský život, chápaný jako život

určité osoby, stvořené k Božím obrazu a podobě a povoláné v Kristu k účasti na Božím životě, stojí pod zvláštní Boží ochranou. Každý člověk, ať je chudý či vznešený, nemocný, trpící, zdánlivě neužitečný či naopak důležitý, narozený či dosud nena-rozený, nevyléčitelně nemocný anebo kypící zdravím a silou, každý je Bo-žím obrazem a nosí v sobě jeho dech. „To je i nejhlubším důvodem neporu-šitelnosti lidské důstojnosti a na tom se v zásadě zakládá jakákoliv civili-zace. Kde člověk již není považován za bytost, stojící pod zvláštní Boží ochranou, tam začíná barbarství, jež šlape po lidské stránce člověka. „Kde se ztrácí smysl pro zvláštní důstoj-nost každé osoby ve světle Božího plánu, tam se plán s člověkem straš-livě znetvořuje a jeho svoboda bez určitého řádu se stává oblundná. Proto úděl nás všech závisí na schop-nosti nezapomínat na tuto mravní lidskou důstojnost, ve světle stvoři-telské Boží moudrosti, a to i ve světě techniky a všech jejích možností.

Hodnota lidského života ve vztahu k „evangeliu života“ plyne z toho, že člověk je „Božím obrazem“, že má v sobě „Boží podobu“. Z toho vyplývá i jeho zaměření být ve styku s Bo-hem. Ano, člověk je skutečně „velí-ký“ právě proto, že je „schopný Bo-ha“, že je povolán, aby s ním udržo-val styky, aby mu říkal „Ty“. Ano, na otázku „Co opravdu odlišuje člověka od zvířete a proč lidský život za-sluhuje tak absolutní respekt, je třeba odpovědět: člověk je bytost schopná myslet o Bohu a schopná modlit se. Proto Boží podoba též zna-mená, že člověk je bytostí schopnou slova a lásky, schopnou navzájem se přibližovat a darovat se druhému a dospět ke svému plnému uskuteč-nění tím, že sám sebe velkodušně a správným způsobem daruje. Takový je tedy hluboký význam lidského života a také svobody, která je povo-lána, aby dovršila (Boží) dar života zodpovědnou odpovědí na tento dar.

II. vatikánský koncil obdivuhodně shrnul křesťanské pojetí člověka tím, že spojil jeho nazadatelnou důstoj-nost s povoláním k onomu darování se: „Tato podobnost ukazuje, že člo-věk, jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něj samého, nemůže sám sebe plně nalézt, leč v opravdovém darování sebe

◉ samého.“ Tentý pojem vyjádřil s podmanivou básnickou krásou velký křesťanský spisovatel Paul Claudel: „Je snad cílem života žít? Zůstanou snad Boží děti jen na této ubohé zemi? Ne žít, nýbrž zemřít, ne obrušovat kříž, nýbrž vstoupit na něj a dát s radostí to, co máme. V tom spočívá radost, svoboda, milost a věčné mládí. Jakou cenu má svět ve srovnání s životem? A jakou cenu má život, nemá-li být darován?“

Slávou Boží je živý člověk. V mou-drém Božím úradku je člověk povolán, nejen aby respektoval tvorstvo, nýbrž též aby pracoval v jeho prospěch a střežil je, aby rozvíjel a povznášel život podle povolání a určení vepsaného do Božího plánu. Velikost Boží je totiž taková, že se p r o j e v u j e

v celé své moci tím, že nevyklučuje, nýbrž naopak povzbuzuje v tvorstvu jeho vlastní přičinnost. Boží plán neruší, nýbrž vyžaduje i lidský plán. Boží sláva tak září novým a zvláštním způsobem v člověku, jehož stvořil ke svému obrazu, právě tehdy, když člověk se stává aktivním spolu-pracovníkem Boží prozřetelnosti a díky své svobodě zdokonaluje Boží plán svými vlastními. Především člověk je povolán, aby povznášel život tím, že jeho plány budou výrazem onoho sebedarování se a uskutečněním oné lásky, jež plně vyřazují v Kristově tváři. Kristus je dokonalým obrazem Boha Otce a vzorem každého člověka.

Nicméně je třeba ještě meditovat o posledním výrazu, který doplňuje větu svatého Irenaia: a ta byla zvolena jako

titul našeho kongresu: „Vita autem hominis visio Dei“ (Sv. Irenej: Adversus Hæreses, IV.20,5-7). („Avšak život člověka spočívá v patření na Boha.“) Ano, protože pouze tehdy, když člověk uzná svůj pravý cíl ve vztahu k Bohu, jen tehdy je jeho důstojnost bezpečná, jen tehdy se jeho svoboda orientuje, jen tehdy jeho plán opravdu bude.

(z vysílání Rádia Vatikán)

SESTRA EMANUELA PÍŠE

Medžugorje, 1. prosince 1994

Milé děti z Medžugorje,

Otec Petar Ljubičić opustí koncem prosince Medžugorje na několik roků. Odjíždí do Švýcarska, aby se staral o Chorvaty v Curychu. Bude chybět. Protože byl Mirjanou vybrán, aby sděloval její tajemství světu, lidé se zneklidňují nad jeho odjezdem. Oповěď: Nebeská královna (nebe a země) snad nebude omezena ve svých plánech šesti sty km.

* Jeden otec rodiny z mého společenství se setkal s apoštol. nunciem pařížským (Msgre. Antonatt) a jedním francouzským biskupem. Nuncius se ho ptal: „A

co vy, pane, děláte?“ „Já se věnuji šíření poselství z Medžugorje ve Francii.“ „Ano, to je dobře,“ odpověděl nuncius. Už 10 roků mluví Panna v Medžugorje a žádný ji neposlouchá! Biskup z Lisieux z toho vyvodil důsledky pro svou diecézi.

* Otec Jozo dostává mnoho pomoci a je spokojen. Ale když pozoruje u někte-rých poutníků riziko přílišné aktivity na úkor modlitby a na úkor hledání spojení s Bohem, promlouvá tato jasná slova: „Buďte chleby, a ne pekaři.“ To je světlý záblesk, který nás zaměřuje na jediný pra-vý prostředek, jak být vynikajícím v lás-ce: „Podobte se Ježíši. Pak se vše roz-množí a dokonce kořeny války zmizí.“

* Jedna osoba, starostlivá, co se týká autenticity (zjevení), nám praví: „Svatá Panna byla někdy tak diskrétní, vadí mně, že tolik toho v Medžugorje namluví.“ Odpověď: „Pokus se zůstat celý měsíc, aniž bys řekla více než 6 řádek slov, a po-tom nám řekni, jestli ti to ještě vadí!“

Víte, co by Gospu potěšilo v každé rodině během adventu? Aby otec nebo matka vzali bibli a četli dětem prorocství týkající se Mesiáše, abychom o tom společně mohli rozmlouvat, modlit se a skutečně se radovat z příchodu Ježíše. (Ano, televize by měla ustoupit!)

MEDITACE JANA PAVLA II. PŘED SOCHOU NEPOSKVRNĚNÉ NA ŠPANĚLSKÉM NÁMĚSTÍ

1. „Buď zdráva, milosti plná, Pán s Tebou (Lk 1,28).

Neposkvrněná Královno, podle více než stoleté tradice římský lid každý rok přichází sem, aby se s Tebou setkal v den Tvého svát-ku.

I my jsme sem dnes přišli, aby-chom s celou církví hlásali veliké ta-jemství Tvého Neposkvrněného po-četí. Bylas vykoupěna v okamžiku svého početí, protože jsi byla povola-na stát se Matkou Božího Syna: tvé duše se nikdy nedotklo dědictví prvotního hříchu.

„Buď zdráva, Paní světa, Králov-no nebes. Buď zdráva Panno panen, Hvězdo jitřní. Buď zdráva, plná mi-losti, zářící božským světlem. Po-spěš, Paní, na pomoc světu.

Od věčnosti tě Pán předurčil za Matku jednorozeného Slova, skrze něž stvořil zem i moře a nebesa a ozdobil tě jako úchvatnou nevěstu, kterou nezasáhl Adamův hřích“.

Již od dětství jsem se v Polsku naučil zpívat „Malé hodinky ke cti Neposkvrněného Početí P. Marie“. V nich je prostým a hlubokým jazy-kem vyjádřeno tajemství Neposkvr-něného

početí.

2. „Buď zdráva, plná milosti, zářící božským světlem, prospěš, ó Paní, světu na pomoc...“

Neposkvrněná, která je uctívána na tomto náměstí, je dívka, která v Lukášově evangeliu spěchá, aby pomáhala přibuzné Alžbětě, která čekala na porod svého prvorozeného (srv. Lk 1,39-56).

Kéž svatá Panna rozšíří svou péči na každou rodinu, především v tom-to roce, který jak v církvi, tak ve světě slavíme jako Rok rodiny.

Prosil jsem o to, Matko Boží, v listě, který jsem na počátku tohoto roku poslal rodinám na celém světě. Vyzýval jsem tě, aby sis pospíšila přinést každé rodině totéž poselství spásy, které jsi přinesla Alžbětě v den Navštívení.

Během tohoto roku jsme tě, Mat-ko Boží, prosili na různých místech a při různých příležitostech, abys spěchala na pomoc rodinám, zvláště těm, které z nějakého důvodu jsou vystaveny hrozícímu nebezpečí.

Jako Matka Svaté rodiny víš, že tě může vzývat vřdycky a nejen v tomto roce zvláštním právem každá rodina, která touží být pro-středím lásky a života pro každého svého člena, od těch nejslabších a nejbezbrannějších. Žádná lidská síla nesmí ničit dobro a krásu, které pouze rodina může vštípit do srdcí nových generací.

3. Dnes, zatímco se Rok rodiny chýlí ke konci, chceme ti vzdát díky za všechno dobro, které přinesl pro rodiny celého světa. Zároveň tě chceme prosit, Matko Boží, Nepo-skvrněná Panno, o to, aby dobro vítězilo nad lidskou slabostí a nad riziky současné civilizace, kdykoliv odmítá chránit nebo podporovat důstojnost manželství a rodiny.

Matko nazaretské rodiny, dej, aby Bůh byl i nadále silou rodin!

Matko krásného milování, nepo-skvrněná Matko Boží, buď s námi v každé době. Amen.

JÁ, HERODES VELIKÝ

Jsem jedním z těch, kdo vešel do dějin. Ty mě, podobně jako mnoho jiných, s neoblomnou spravedlností soudily a shledaly vinným. Římané mě posadili na královský trůn židovského království, protože jsem byl Idumejec a náležel tak k národu, který byl sice s židovským spřízněn, ale žil s ním v nepřátelství. Židé mě nenáviděli z celého srdce. Oplácel jsem jim jejich nenávisť. Jen jednou se na mne usmáli: když jsem umíral.

Jmenuji se Herodes. Přízvisko Veliký jsem si dal sám. Představoval jsem si, že mám toto jméno pro zásluhy na monu-mentálních stavbách jako byl židovský chrám, kterým jsem se pyšnil. Chtěl jsem být velký, na lidu mi vůbec nezáleželo.

Jako každý tyran byl jsem neschopen starat se o blaho poddaných. Stavěl jsem jen pyšné stavby z kamene. Bylo mi zcela lhostejné, jakým cílům měly sloužit a co představovaly. Ale nakonec se moje jméno proslavilo do té míry ohavným zločinem, že nebudu zapomenut do konce světa, i když jiné osobnosti utonuly v zapomnění. Moje jméno žije díky vraždě, kterou jsem spáchal na malých nevinných dětech. Nechal jsem v Betlémě a okolí povraždít několik chlapců. Čas leccos pohrbí. Ale ani 2000 let nestačilo k tomu, aby se zapomnělo na Hero-da.

Jedna žena, hříšnice, jak jsem slyšel, pomazala nohy nějakému Ježíši, který se později nazval Kristus. Řekl jí a ostatním hostům: „Amen, pravím vám, kdekoliv na světě se bude hlásat toto evangelium, tam se bude vyprávět také o tom, co ona učinila.“ Při tom nikdo neví, co ona vlastně spáchala. Ale co udělal Hero-des, to ví celý svět. Historie mi přídělila nezáviděníhodný titul **vrah dětí**. Je na čase, abych toto místo uvolnil a dal prostor těm, kteří si ho zaslouhují více.

Žádám tímto o dějinnou rehabilitaci. Prolitá krev se nedá smýt. Nežádám o žádné odpuštění. Jen Bůh může skutečně odpouštět. Dějiny nic neodpouštějí. Žádám jen, abych ne-byl označován jako největší zločinec ve svém oboru. Byl jsme mnoho-násobně překonán jinými. Žádám, by moje jméno přestalo být synonymem zločinu na nevinných dětech. Svou žádost zdůvodňuji takto:

Nijak nepopírám to, co se stalo v Betlémě. Pláč matek se rozléhal po celém světě. Ale to bylo před dvěma tisíci lety. Lidé byli tehdy barbaři. Byl jsem předmětem nenávisť. Odpo-věděl jsem dvojnásobnou nenávisť. Bál jsem se o svůj trůn, na němž jsem seděl z milosti Říma. V každém člověku jsem viděl nepřítel. Všude jsem tušil nástrahy a spiknutí. Proto jsem vraždil. Nebyl jsem ani první ani poslední, kdo takto v dějinách jednal. Nevraždil jsem

pouze cizí, ale i členy své vlastní rodiny. Ano, mohu dodat, dal jsem zavraždit i svou manželku a své dva syny. Můj císařský ochránce Augustus správně poznamenal, že je bezpečnější být Herodovým psem než synem. Byl jsem horší než zvíře, nezkontrolovatelný bar-bar. Kdybych žil ve vašem století, našel bych si lékaře, kteří by mi to potvrdili.

Když jsem ze strachu o trůn zavraždil své syny, měl jsem být ohleduplnější k dětem, z nichž jedno dokonce i v cizině již bylo uctíváno jako král? Byl jsem nevzdělaný. Slo-va jako humanita a lidskost mi byly naprosto cizí. Nikdo mě neučil res-pektovat cizí práva. Nikdo mě nese-známil s křesťanstvím a s radostným poselstvím lásky. Ani jsem nevěděl, že v Ježíši Kristu se Bůh stal člově-kem, že Bůh je láska a že všichni lidé jsou Boží děti. A nevraždil jsem sám, Měl jsem na to zoldněře. Ti se nikdy neučili lidský život respekto-vat, nýbrž ničit. Za to byli také placeni. Neznali žádný soucit a také jej neočekávali. Pro jejich meč i pro jejich mozek to bylo zcela lhostejné, kdo měl být obětí. I mně to bylo lhostejné. Ani jsem nepotřeboval žádné pokrytecké výmluvy. Rozkázal jsem: „Bězte a zabíjte!“ Tehdy se nepoužívalo žádných pokryteckých juristických vytáček. Vražda byla vražda. Ale v tomto nepochopitelném vražedném záští jsem byl překonán. Nejsem již na prvním místě. Jiní mě předstihli.

Vy, lidé dvacátého století, kteří vyslovujete mé jméno s pohrdáním a vypravujete o mně svým dětem jako o trvalém symbolu zločinu, jak vy si počínáte? Vy tvůrcové dějin, kteří jednou přejdete do historie, jakou krvavou stopu zanecháváte po sobě vy? Budou i vůči vám dějepiscové tak přísní jako vůči mně? Dvacet sto-letí po mé smrti se lidé snaží, aby překonali barbarství, vytvořili vzdě-lání a civilizaci a předali je dalším pokolením. Toto dvoutisícileté úsilí je pro vás velkým závazkem. Filozo-fové, učitelé, politikové, lékaři, vědci, apoštolové, proroci, mučedníci - již dvě tisíciletí se snaží, aby vás vy-chovali, aby vytvořili to, co nazýváte humanismem a na co jste hrdí.

Mimo to jste zdědili křesťanství. Víte, že Ježíš Kristus je láska, že všichni lidé jsou bratři, protože jsou Boží děti. Celý váš život je tajemně proniknut Boží milostí. A já se vás ptám, vy dědicové kultury, humanis-mu a křesťanství: Jsou vaše děti, va-se nevinné děti bezpečné před vašim egoismem? Kolik jste jich povraždili na tom malém kousku země, k t e rý nazýváte svou vlastí, v průběhu jednoho roku? Nejsou to statisíce za-vražděných nevinných nenarozených dětí? Stati-síce umlčených dětí, kte-rým nebylo dopřáno, aby se někdy usmály,

zaplakaly a obžalo-valy vás?

Betlémě, jak bezvýznamnou epizodou jsi byl! Tam matky aspoň bojovaly a bránily na život a na smrt své děti. Ale co se děje nyní? Matky samy žádají, aby děti, které naru-šují jejich pohodlí, byly odsouzeny k smrti. Pak je jejich poprava svěře-na nikoliv hrubým a bezcitným žol-dákům, nýbrž vzdělaným odborní-kům, kteří se na univerzitách učili právě tomu, jak chránit lidský život. Lékařské povolání má v sobě něco svatého. Lékaři jsou nositelé poslání vždy a všude chránit lidský život. Nyní přijímají někteří z lakoty

jiní z otupělosti roli kata nespočetných nevinných dětí. A pak s dojetím hovoříte o kráse květů, o zpěvu ptáků, laškujete s láskou, kterou jste nedopřáli dětem a mazlíte se s kočkou nebo se psem. Proléváte slzy nad osudy televizních hrdinů a hrujete pro své rockové popové hvězdy. Roz-plýváte se v soucitu nad osudem hla-dových v Africe, Lat. Americe či bůhví kde ještě a věříte, že nějaký příspě-vek smaže vaši vinu spáchanou na vlastních dětech. A pak jdete do mu-zea, na koncert a vůbec nemyslíte na lidskou tragédii, která se odehrá-vá uprostřed vás.

Jste schopni se podívat na obraz ukřižovaného Krista, když jste si mu-seli vytvořit takový kulantní termín **přerušení těhotenství**? Přerušení! Čeho? Přece lidského života!

Jsem zrcen stupněm vaší zločinnosti. Vy všichni, kteří mě jmenujete v souvislosti s Betlémem, zapomeňte na moje jméno. Já jsem byl proti vám úplný břídil.

Historie, najdi pravé jméno pro zločince dvacátého století! Máš-li dost odvahy, pojmenuj správně ty katy a hrůzyplné seznamy zavraž-děných nevinných dětí. Já pro svou osobu žádám o rehabilitaci.

Co mi odpovíš, historie?

Samizdatový anonym

Co tvoří Boží lid

Biskup z Eichstättu, Braun, vyzval k obnově církve a obrátil se proti „patologické kritičnosti, jejímž obětním beránkem je obvykle úřadující církev“. Při slavnostní bohoslužbě, zahajující jubileum „1250 let biskupství Eichstätt“ žádal Braun od věřících „rozhodující vnitřní obrácení“. Otázky organizace a struktury nesmějí být „v popředí života církve“.

Mnozí dnes mluví o „situaci církve v zímě“, o „nedostatku fantazie“ církevního vedení, o „strohém centralismu“ a o „smrtícím fundamentálním“, řekl biskup. To všechno jsou však jen hesla, která chtějí, aby chom zapomněli, že situace církve byla těžká ve všech dobách. Braun doporučil, aby chom rozšířili svůj pohled na to, „co skutečně s i o u ž í k vybudování Božího lidu“.

V promluvě pastýře řekl biskup, že „obnova zevnitř“ je možná především prostřednictvím modlitby a častého přijímání svátosti pokání. Po dobu trvání diecéze nepřehledný dav lidí předával světlo víry z generace na generaci. To je pro dnešní katolíky závazkem.

Polský tisk si stěžuje

Polský tisk si stěžuje, že mnozí lidé v Moskvě nechťejí pochopit, že se Polsko stalo nezávislým státem. Jako příklad se uvádí chování ruského konzula v Krakově, který srovnával maršála Pilsudského se Stalínem a mluvil o

polských koncentračních táborech.

CvM

Papež obhajuje „kulturu života“

Vatikán: Papež Jan Pavel II. zdůraznil, že jedinou alternativou k „popírání života, a tím všech ostatních lidských práv“ je světová „kultura života“. Respekt k lidskému životu spočívá na rozumových základech. Proto existuje na celém světě shoda ohledně základního lidského práva na život, vyzvedl Jan Pavel II. na závěr vatikánské konference na téma „Život“. Právo na život má znamenat právo člověka, aby přišel na svět a aby existoval až do své přirozené smrti.

Konference podle vyjádření papeže znovu potvrdila, že mimořádné vědecké objevy například v oblasti genů potvrdily nauku církve o „svatosti, neporušitelnosti a velikosti“ lidského života. Církev důvěřuje ve „vysoké poslání vědy a podporuje každou výzkumnou činnost, která bere v ohled důstojnost člověka“.

Papežská rada pro pastorační zdravotnictví organizovala třídní zasedání na téma: „Homo vivens est gloria Dei: Život znát, milovat a jemu sloužit.“

Konference se zúčastnilo asi dva tisíce odborníků asi ze dvou set zemí. Papežův projev byl namířen také na členy Papežské akademie života, která pořádala o víkend u svoji první plenární schůzi. Cílem této Akademie, založené Janem Pavlem II. letos v únoru, je podporovat a bránit lidský život.

Kathpress

Opustili anglikánskou církev

Vikář anglikánské církve Dennis Touw v Middlesexu opustil s 30 faráři anglikánskou církev a vstoupil do katolické.

Podnětem k tomu bylo nedávné rozhodnutí anglikánské generální synody, že ke kněžskému svěcení budou připuštěny i ženy. Další anglikánský vikář, Trevor Richardson, byl přijat biskupem Patrickem Kelly v biskupství Salford. CvM

Stav víry v Rakousku

Vídeň: Pro dvě třetiny Rakušanů je „víra pomocí při důležitých životních rozhodnutích“. Při posledním průzkumu veřejného mínění odpovědělo na otázku „Existuje Bůh?“ 87% dotázaných, na otázku „Je Ježíš Božím synem?“ 77%, o existenci posmrtného života je přesvědčeno 69 procent. Jednou týdně navštěvuje katolické bohoslužby 21% katolíků, tj. 17% z celkového počtu obyvatel. Čtyři z desíti Rakušanů tak činí nejméně jednou za měsíc. Stejný počet je přítomno mši jen při zvláštních příležitostech, pouze 17% nikdy. Při svých morálních rozhodnutích se 95% dotázaných řídí svým svědomím. ČBK

POZADÍ KÁHIRSKÉ KONFERENCE - OBROVSKÝ BYZNYS!

Programy plánování rodiny, uzavřené v Káhiře, představují obrovský obchod pro nadnárodní farmaceutické podniky, které chtějí otevřít nové trhy v Asii: 17 miliard dolarů ročně do roku 2000, pak ročně 21,5 miliardy dolarů do roku 2015. S těmito gigantickými sumami pak mají být „plánovány“ rodiny třetího světa.

Tento horentní kapitál mocně povzbudí výzkum v oblasti antikoncepce, který teď trochu prospává. Velké farmaceutické koncerny mají podle vlastního vyjádření zájem na tom, aby vyráběly pro „stálé trhy“, „kde jsou možné obchody v rozsahu nejméně 50 milionů dolarů ročně“. V posledních letech se jen čtyři velké společnosti staraly o výzkum. Je mezi nimi francouzská firma (a dceřiná společnost Heochat) Roussel-Uclaf, která se pro neblaze proslulou potratovou pilulku RU 486 ocitla v po-divném světle.

Káhírský program znamená ne-je enormní investice do antikoncepčních prostředků, ale i zajímavé rozšíření trhů. Paragraf 7.13 závěrečného dokumentu mluví o půl miliardě lidí, jejichž „poptávka po antikoncepčních

prostředcích ještě není uspokojena“. O přípravu infra-struktury k proniknutí na tyto trhy se stará paragraf 7.25. Požaduje vytvoření sítě distributorů antikoncepčních prostředků v rozvojových zemích.

Čtyři zbohatlíci z káhírské konference

Jsou to hlavně čtyři farmaceutické podniky, které na základě svých možností a zkušeností v oboru antikoncepce budou mít zisk z káhírského programu:

- **Bristol - Myers Squibb**, v r. 1993 při obratu 11,5 miliardy dolarů do-sažen čistý zisk skoro 2 miliardy dolarů. Jedna z jeho dceřiných společností, vyrábějící potratové pilulky „Ovcon“, se v současné době pilně snaží získat nové trhy v Asii, Latinské Americe, východní Evropě a ve státech GUS.

- **Upjohn** - jeho hlavním produktem je antikoncepční injekce „Depo-Provera“, která byla v 80. letech vyzkoušena na nic netušících ženách třetího světa. Firma se zaměřuje hlavně na indické a čínské trhy. Její čistý zisk v loňském roce (1993) do-sáhl 400

milionů dolarů.

- **American Home Products Corporation (Wyeth-Ayerst)**. 1,4 miliardy čistého zisku v loňském roce. Hlavní produkt se jmenuje „Triminulet“ a „Minulet“ a podává se ústy.

- **Johnson and Johnson**. 1,8 miliard čistého zisku v roce 1993 při obratu 14 miliard dolarů. Firma usiluje o trh v Číně a už teď uskutečňuje 60,5 % svých prodejů v cizině.

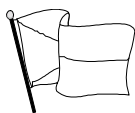
Kdo to má zaplatit, kdo má tolik peněz?

Samozřejmě rozvojové země. Dvě třetiny nákladů na zamýšlené decimování obyvatelstva třetího světa musí vynaložit samotné postižené státy. Příspěvky evropských zemí a USA se od obvyklé rozvojové pomoci odpočítávají.

A kam plyne tolik peněz? Samozřejmě do zemí, kde se antikoncepční prostředky vyrábějí, tedy do Evropy a do Ameriky.

Nepozorujete něco?

-na-

O říjnové římské synodě v Praze

Praha: V úterý 6. prosince se u sv. Vojtěcha v Praze 6 sešli kněží pražské arcidiecéze na svém obvyklém kněžském dnu, který měl ten-tokrát jako hlavní téma říjnovou synodu o zasvěceném životě. O jejich přípravách a průběhu referovali její přímí účastníci, pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, českobudějovický biskup Antonín Liška, dále provinciál dominikánského řádu P. Dominik Duka a voršílka sestra Kateřina Havlová.

Arcibiskup Vlk osvětlil úmysl této synody, který je dokladem snahy církve rozpoznávat znamení času a stále se vracet k evangeliu jako k základní normě i pro zasvěcený život. V přípravném období se sešlo od biskupských konferencí celého světa množství připomínek a námětů, které sekretariát zpracoval a předložil synodálním otčům.

Biskup Liška zdůraznil, že kněžské řeholní řády by měly vykonávat nejen farní pastorační, ale že by se řeholníkům měly vyhradit podle jejich možnosti

například exercicie, sdělovací prostředky, vedení různých hnutí mládeže, vyučování náboženství a jiné okruhy speciální pastorační. Řeholníci se mají přizpůsobit pastoračním plánům té které diecéze a zapojit se do jejich realizace. Za oblastí s největším počtem řeholních povolání označil Indii, Afriku, Jižní Ameriku a Filipíny. Na synodě zaznělo doporučení, aby řeholní řády měly své zastoupení v diecézních grémiích, aby byl pro ně určen biskupský vikář a aby při biskupských konferencích pracovaly smíšené komise složené z biskupů a vyšších řeholních představených.

Řeholníci si díky synodě uvědomili, že církev si jejich práce váží a že jejich život podle evangelních rad je potřebný a má i dnes svoji cenu.

Toto setkání kněží zahájil duchovním slovem Dr. Jiří Skoblík, který se zabýval otázkou, zda odmítnutí Mesiáše Izraelem není varováním i pro nás, kteří žijeme o 20 století později. Kněžský den uzavřel kardinál Vlk svým požehnáním. **ČBK**

PODĚKOVÁNÍ KARDINÁLA VLKA

Praha: **Pražský arcibiskup Miloslav**

Vlk upřímně děkuje všem, kteří mu zaslali svá blahopřání k jeho jmenování kardinálem.

Pro velké množství došlých gratulací nemůže odesílatelům odpovídat jednotlivě a činí tak touto cestou. **TISK ČBK**

Nový klášter ve Šternberku

Praha: Sestry klarisky-*kapucínky* stavějí ve Šternberku na Olomoucku nový klášter zasvěcený sv. Anežce Přemyslovně. Objekt bude mít čtvercový půdorys s kostelem, s pokoji pro 22 sester a dílnami a pracovnyami pro vyšívání, s modlitební místností a dalšími potřebnými prostorami. Se stavbou se započalo letos v březnu, takže jsou hotovy základy a je vyžděna polovina budoucího kláštera. Stavba je finančně zajišťována z darů a příspěvků a je budována čas-tečně brigádnicky. Pro příští rok chybí sestrám k dostavbě devět miliónů korun. Podle provinciála českomoravské provincie kapucínů Jiřího Paďoura sestry klarisky-*kapucínky* „udělaly v posledních pěti letech mnoho dobrého a počínají si obdivuhodně v okolnostech velmi svízelných“. **TISK ČBK**

ZLATÁ PRIMICE

Krásnou kněžskou slavnost prožila farnost studenecká v Podkrkonoší, když P. Karel Exner, probošt královéhradecké kapituly se rozhodl podat oběť díky za 50 let kněžské služby v místě, odkud pochází.

V projevech byla oceněna věrnost jubilanta církvi přes několikaletou internaci v době totality a vyzdvížena jeho horlivost. Vzácnými hosty byli Msgre ThDr. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký, který začínal studium

teologie v jednom ročníku s jubilantem, a P. Dr. Fr. Holeček - paulán, který ve své promluvě přirovnal otce jubilanta k farářům ar-skému pro jeho skromnost, čistotu, opravdovost a lásku.

Nádherná slavnost, které se zúčastnili farníci z bývalých i nynějších působišť P. Exnera, byla zakončena chvalozpěvem „Tobě, Bože, chvála, díky“ a „Kristus vítězí“.

Fp

Lobkovický palác - výstava betlémů

Praha: V Lobkovickém paláci na Pražském hradě zahájil světící biskup František Lobkowicz výstavu betlémů uspořádanou Národním muzeem v Praze, Moravským zemským muzeem v Brně a vyšehradskou kapitulou. Ve svém proslavu řekl, že i z lidových betlémů může proniknout světlo naděje a vzájemného porozumění do temnot tohoto světa a že pomocí betlémské tradice se toto světlo lásky a pokoje může přiblížit i těm nejmenším. Výstava potrvá do 22. ledna a je otevřena denně kromě pondělí od 9 do 17 hodin.

Vánoční pohlednice dětí

Praha: Norská občanka českého původu Bela Gran Jensenová je předsedkyní hnutí „Na vlastních nohou“, které organizuje po celém světě prodej vánočních pohlednic namalovaných českými a slovenskými dětmi. Dosavadní bilance prodeje těchto ručně malovaných lístků činí 4 miliony korun, za které byly zakoupeny dva sanitní vozy značky Mitsubishi pro potřeby našeho zdravotnictví. Podle biskupa Františka Lobkowicze jde o zásluhou iniciativu, která bude rozšířena i do církevních škol.

Papež navštíví Slovensko

Papež Jan Pavel II. navštíví 1. a 2. července 1995 Slovensko. Oznámilo to předseda Slovenské biskupské konference, biskup Rudolf Baláž (Banská Bystrica). Jak prohlásil sekretář Biskupské konference agentury Kathpress, zastaví se Jan Pavel II. v obou nejvýznamnějších mariánských poutních místech Slovenska, v Šaštíne a v Levoči.

Mariánská svatyně Šaštín na západě země uchovává „patronku“ Slovenska, Sedmibolestnou Matku Boží“. Levoča leží ve středním Slovensku, v blízkosti Spiše. Obě poutní místa byla v době komunistické diktatury dějištěm velkých shromáždění poutníků, jichž se zúčastnilo desetitisíce, někdy dokonce statisíce lidí. Roku 1991 se konala v Levoči největší pouť v dějinách Slovenska: Na tradiční pouť přišlo okolo půl miliónu lidí.

Kathpress

Kardinálové k situaci v bývalé Jugoslávii

Záhřeb-Sarajevo: Kardinálové Franjo Kuharic (Záhřeb) a Vinko Puljic (Sarajevo) vydali společnou výzvu o pomoc určenou mezinárodnímu společenství. Všichni, kdo mají ve světě politickou odpovědnost, by měli přes dosavadní malé výsledky něco udělat, aby byly „strašlivé zločiny“ v bývalé Jugoslávii zastaveny. „Čas sice běží, ale ještě není pozdě. Zde, před očima světa, umírá huma-nita.“ Oba arcibiskupové ostře kritizují nerozhodný postoj států a mezi-národních organizací a poukazují na dosavadní smutnou bilanci mírových snah.

TISK ČBK

Papež Jan Pavel II.

k Světovému dni míru

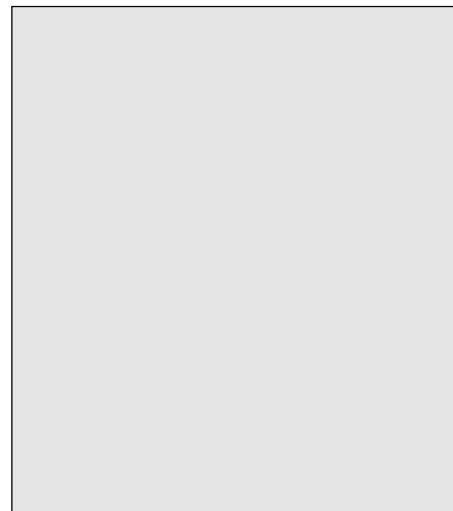
Vatikán: Poselství papeže Jana Pavla II. k Světovému dni míru, který se na celém světě slaví 1. ledna 1995, představil novinářům kardinál Roger Etcheharay, předseda Papežské rady Iustitia et pax (Spravedlnost a mír). V dokumentu, jehož tématem je „žena - v y c h o v a t e l k a k pokoji“, papež povzbuzuje ženy na celém světě, aby se staly svědky, ohlašovatelkami a učitelkami pokoje mezi jednotlivci a generacemi v rodinách, v politickém a kulturním životě národů zvláště v situacích poznamenaných válkou a konflikty, a aby tak pokračovaly na cestě k míru, kterou se v minulosti ubíralo tolik odvážných žen. Poselství vyzývá dále k míru na celém světě. „Násilí, které musí snášet tolik lidí a národů, války, které jsou příčinou krveprolévání ve více částech světa, nespravedlnost, která

NOVÝ GENERÁL MILOSRDNÝCH BRATŘÍ

Světové shromáždění - 63. generální kapitula řádu Milosrdných bratří, která se poprvé v historii řádu konala mimo Řím v kolumbijské Bogotě, zvolila nového nejvyššího představeného řádu - **generálního převora**; stal se jím pro příští období 50letý kněz **P. Pascual Piles** ze Španělska, který již 6 roků pracoval v generální kurii ve funkci prvního poradce svého předchůdce a byl pověřený misijní činností řádu.

Hlavními projednávanými tématy kapituly byly: evangelizace a hospitalizace v zemích třetího světa, duchovní život v řeholních komunitách a spolupráce s civilním zdravotním personálem v nemocnicích a dalších charitativních zařízeních řádu a zapojení spolupracovníků do spirituality řeholní rodiny.

V příštím roce si Milosrdní bratři připomenou 500. výročí narození svého zakladatele sv. Jana z Boha. K této příležitosti jsou ve všech provinciích světa připravovány akce, jejichž cílem je duchovní obnova

a další prohloubení kontaktů s civilními spolupracovníky ve všech oblastech ošetrovatelské i duchovní činnosti řádu.

Hubert Podsedník

zatěžuje život na celých kontinentech, to všechno je už nesnesitelné. Budování pokoje není možné bez uznání a pokovení důstojnosti ženy povolání k nena-hraditelné úloze zvláště v výchově k míru. Bohužel právě ženy se často stávají oběťmi materialistického a požitkářského smýšlení, které je považuje za jednoduchý nástroj nemravného zneužívání, a to už i ve velmi mladém věku.“

V souvislosti s posláním ženy papež zdůrazňuje velmi delikátní úlohu týkající se výchovy dětí. Jde o úlohu, ve které žádnou matku není možné nechat samotnou. Děti totiž potřebují oba rodiče a to nejen v útlém věku, ale i v období dospívání, ve kterém příklad rodičů je pro ně opěrným bodem. Tváří v tvář problému výchovy rodina zůstává první a základní školou společenské výchovy, první a základní školou pro-kraje. Proto rodině mají prokazovat konkrétní solidaritu všechny složky: společnost, církve, stát i mezinárodní organizace.

Poselství věnuje zvláštní pozornost ženám a dětem - obětem násilí způsobeného nejen válkou, ale každým potlačením lidských práv, zvláště práva na život jednotlivce. Proto ženy povzbuzuje, aby se stávaly na obranu lidského života ve všech jeho fázích. Poselství končí vyzváním Panny Marie, Královny pokoje, která svým mateřstvím, příkladem své ochoty pomáhat druhým v nouzi a svědectvím své bolesti je dnešním ženám zvláště blízká.

Víra v Rusku

Podle ankety ne méně než 53 % Rusů se považuje za věřící lidi. Většina věřících, totiž 51 procent, jsou pravoslavní křesťané. Přitom jenom dvě procenta dotázaných se zúčastní alespoň jednou týdně bohoslužeb. Tyto číselné údaje zveřejnil informační list oddělení pro zahraniční vztahy moskevského patriarchátu a odvolával se přitom na anketu vyhodnocenou „Všeruským střediskem ke zkoumání veřejného mínění“ v minulém srpnu.

Současné byly uveřejněny podrobné údaje o počtu kostelů, používaných pro bohoslužby. Tak je v současné době používáno pro slavení pravoslavné liturgie v Rusku 15 000 domů Božích. Pro porovnání: v roce 1988 k oslavám milénia jich bylo jenom 6 800. Největší vzestup při otevírání kostelů a kaplí je patrný v hlavním městě Moskvě: Před několika lety bylo otevřeno pro bohoslužebné účely celkem jenom 46 kostelů, nyní používají pravoslavní věřící 234 kostely. Dále sděluje kancléř moskevského patriarchátu, že v četných případech probíhají jednání, ale ještě nejsou dokončena. Počet dalších kostelů, pro jejichž otevření jsou předpoklady, uvádí patriarchát číslem 88.

Kathpress

ZASEDÁNÍ PRAŽSKÉ PASTORAČNÍ RADY

Praha: Pražský arcibiskup kar-dinál Vlk jmenoval členy pastorační rady arcidiecéze, která dnes jednala v budově dejvického semináře. Ve svém zahajovacím projevu zdůraznil, že je to poprvé v historii arcidiecéze, kdy se setkává grémium tohoto ty-pu. Proto je třeba si uvědomit zá-važnost a jedinečnost této chvíle a s vědomím odpovědnosti přistupovat k práci. Podle zkušenosti biskupství z okolních zemí byly vydány stanovy této rady, která je složena z kněží, řeholníků, členů společenství zasvě-čeného života a laiků a jako takové je poradním sborem arcibiskupa. Má přispět k uskutečnění pravého společenství v místní církvi a jejím prostřednictvím se mají na tomto jejím poslání podílet všichni věřící. Má studovat a posuzovat otázky pastorační činnosti a předávat arcibiskupovi konkrétní podněty pro pastorační. Řešení personálních otázek jí ovšem nepřísluší.

Arcibiskup Vlk nastínil současný stav pastorační v pražské arcidiecézi a uvedl, že v současné době probíhá ve dvou skupinách hodnocení minulého období, zvláště pokud jde o posledních pět let. Ke znakům, které přežívají, patří jistý druh klerikální mentality, kdy všechno záviselo na knězi jako jediném pracovníkovi na poli denní pastorační.

organ servis

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

VĚDOMÍ

Vědomí je jedním z klíčových pojmů, jímž se operuje v ideologických koncepcích New Age. Z psychologického hlediska můžeme vědomí definovat buďto z hlediska **obsahu** jakožto všechno to, čeho si je jedinec aktuálně vědom, co pokládá za pravdivé a co má k jeho já konstantní vztah, nebo jako **stav**, kdy jedinec je schopen vnímat, reagovat na podněty, přemýšlet, prožívat a tyto procesy si uvědomovat. Stav

Dalším znakem je domněnka, že jsme stále ještě většinou církví, což ovšem už dávno neplatí. Vedlo to k určité uzavřenosti a k obrannému postoji vůči světu a k nedostatku misijního cí-tění. Je třeba se vrátit k druhému vatikánskému koncilu a k jeho du-chu a neobracet pastorační jen do-vnitř, do řad věřících. Stále se musíme učit vést dialog jak v církvi, tak i se světem. Zatím se věnujeme víc pastorační a už méně evangelizaci, jak k ní vybízí papež Jan Pavel II.

K tomu patří i zamyšlení nad jazykem, který používáme: mluvíme vlastní řečí, a ne řečí těch druhých, takže svět nám často nerozumí a nechápe, oč nám jde. Dále je třeba nespokojovat se jen s vybudovanými strukturami: ty musíme naplnit du-chem evangelia a klást jak u kněží, tak i u laiků důraz na duchovní formaci pomocí exercicií, farních obnov a podobně. Je třeba si víc všimnout toho, jak se na nás dívají druzí, co o nás píše a jak smýšlejí nevěřící, ale i věřící. Ve věci dialogu o celospolečenských problémech arcibiskup Vlk podotkl, že církev nemůže zaujímat stanovisko ke každé věci, k níž ve společnosti dojde, ale snaží se být věrná svému závazku vykládat evangelium a

přibližovat jeho zásady svým kázáním i svým životem.

V diskusi poukázali přítomní na důležitost sledování hlavních oblastí pastorační práce včetně hledání jejích nových forem, na pomoc při hledání křesťanského životního stylu a na nutnost odpovídat na mnohé otázky dneška včetně působení sekt a různých náboženských proudů. Na řadě příkladů vyzvedli důležitost moderní katechetické práce a doce-nění významu sdělovacích prostředků církevních i světských pro evangelizaci s tím, že je třeba vytvoření několika pracovních skupin ze svých členů a případně z externích spolupracovníků, které by se zabývaly jednak hledáním neúčinnějších fo-rem pokoncilní pastorační, dále šířením biblických znalostí, problema-tikou sdělovacích prostředků a po-dobně. Kardinál Vlk založení těchto komisí schválil a pověřil některé členy Pastorační rady jejich vedením. Komise si připraví do příštího zasedání konkrétní návrhy.

IZRAEL - SVATÁ ZEMĚ

Letecký zájezd ve dnech **23. - 30. 5. 95** za mimořádnou cenu **18 250 Kč**. V ceně je doprava, ubytování v šestilůžkových klimatizovaných pokojích s příslušenstvím, snídaně a večeře, vstupné, izraelský a český průvodce. Zájezd je vhodný pro skupiny věřících. Každý den zajištěna mše svatá.

Prodej a informace:

TILIA, cestovní kancelář, Grandhotel, Benešova 18, 602 00 Brno, tel. / fax (05) 42217613.

vědomí může ležet na stupnici od mimořádně jasného vědomí přes běžnou bdělost až po stav mrákot a konečně ztráty vědomí. Zvláštní stavy vědomí jsou známy jako halucinace, rozštěpení vědomí, ztráta smyslu pro skutečnost, anebo parapsychologické stavy jako telepatie, jasnozřivost, předtuchy, víze a pod. Stav vědomí závisí na stavu mozku a jeho přiměřenému zásobení kyslíkem. Každá odchylka v tomto stavu mozku má za následek nejrůznější zvláštní fenomény a prožitky.

Pokud jde o tzv. rozšíření vědomí, o kterém hovoří přívrženci */New Age a */transpersonální psychologie, nejedná se o zvětšení aktuálního obsahu vědomí, nýbrž o novou zkušenost a zážitek, prožitý třeba jen ve fantazii. Výsledkem má být skokem rozšířená perspektiva, která posouvá člověka od pozemských hledisek k parametrum planetárním nebo vůbec transcendentálním, do skutečnosti mimo prostor a čas nebo do skutečnosti, která údajně překračuje práh smrti, případně se vrací před moment narození.

Takovýto zážitek má navodit nové pankosmické sebevědomí. New Age propaguje tyto stavy jako proces sebevykoupení, splynutí s božstvem, objevením „Boha“ v sobě samém. Skutečným obsahem „rozšířeného vědomí“ mohou být ovšem zcela dobře jen vlastní představy a dojmy, které přetrvávají v podvědomí a vstupují do vědomí ve stavu mimo vědomou kontrolu v nových kombinacích, formách a nezvyklé intenzitě. Hledat Boha touto cestou je jednak hrubou urážkou samého Boha, jednak vážným ohrožením vlastní rovnováhy a duševního zdraví, neboť při jakémkoliv nepřirozeném ovlivňování mozkové činnosti těžko rozeznáme hranici mezi stimulujícím a destruktivním účinkem a vytvářením závislosti. Stačí, když si uvědomíme, že právě tyto tendence stály u zrodu drogové epidemie, která dnes sužuje celý svět.

PERLA MORAVY - BLAĚOSLAVERÝ JAN SARKANDER

5. část

SPOJENÝMI SILAMI

Paní Helena Sarkandrová byla patrně ráda, že v katolickém prostředí města Příbora je rodná víra jejich dětí v bezpečí. Jistě si také pokládala za čest, že je aspoň vzdálenou příbuznou biskupa Pavlovského. Tím spíše pochopíme její úsilí pro víru a pro církev také něco udělat. Roku 1590 posílá svého syna Mikuláše na latinské školy do Olomouce.

Mladší - asi dvanáctiletý - Jan začal chodit do místní školy farní. Byla to škola česká, v dřevěné budově u farního kostela. Ve škole se dostávalo žákům přípravy k činné účasti na bohoslužbách, zvláště ve zpěvu. Hlavními předměty byly náboženství, čtení a psaní. Do Janíčkova srdce vzdělávaného doposud hlavně slovem, láskou a příkladem matčiným, zasévali teď další setbu Boží příborský pan farář

Mikuláš Judex a pan učitel Jan Zelinka, kterého do funkce „školního mistra“ jakožto „člověka katolického“ ustanovil biskup Pavlovský.

Noví lidé řekli novému žákovi jistě mnoho slov. A přemnoho jich Janíček zapomněl. Nezapomněl však, jací to byli lidé, kteří ho vychovávali. Cítil později sám na sobě, že to bylo dobré, když všichni táhli za jeden provaz a jedním směrem. Tak se mu dostalo výchovy jednotné a ucelené. Člověku je uchystáno dosti osobních zápasů mezi duší a tělem, mezi dobrými úmysly a náchylností ke zlému. Nejen třeba ten zápas ještě ztěžovat zápasem výchovných činitelů. Naopak. Cílevědomá a ucelená náboženská výchova vytváří prostředí, ve kterém sice mladý člověk své problémy také má, ale ve kterém je může řešit správně a pro dobro vítězně. Taková výchova poskytuje pevnou orientaci po hodnotách životních, podává spolehlivou ruku, aby

se mladý člověk vydal na cestu k osobnosti charakterní.

Mladíčkovi Janu Sarkandrovi se právě v obrozujícím se náboženském prostředí města Příbora takové výchovy dostalo. To byl předpoklad do budoucna, aby mohl ve spleťtých situacích obstát podle slova Božího: „Neklat se po všelijakém větru a nechod po každé cestě. Buď stálý na cestě Páně“ (Sir 5,11n).

Útlým rostlinkám svědčí být ve skleníku a ve školce. Až zesílí, až jsou „svoje“, mohou přijít na vítr. Dětské duši svědčí zprvu souladné výchovné prostředí. Až si sama osvojí správné poznání a lásku k dobru, pak může trochu „na vítr“.

Mons. Erich Pepřík

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, r. k. farský úrad, Kláštorne nám. 11, 901 01 Malacky, telefon 0703/72 30 97.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno

